VIII. évfolyam, 10. szám

1952. március 5

Ludas Matyi

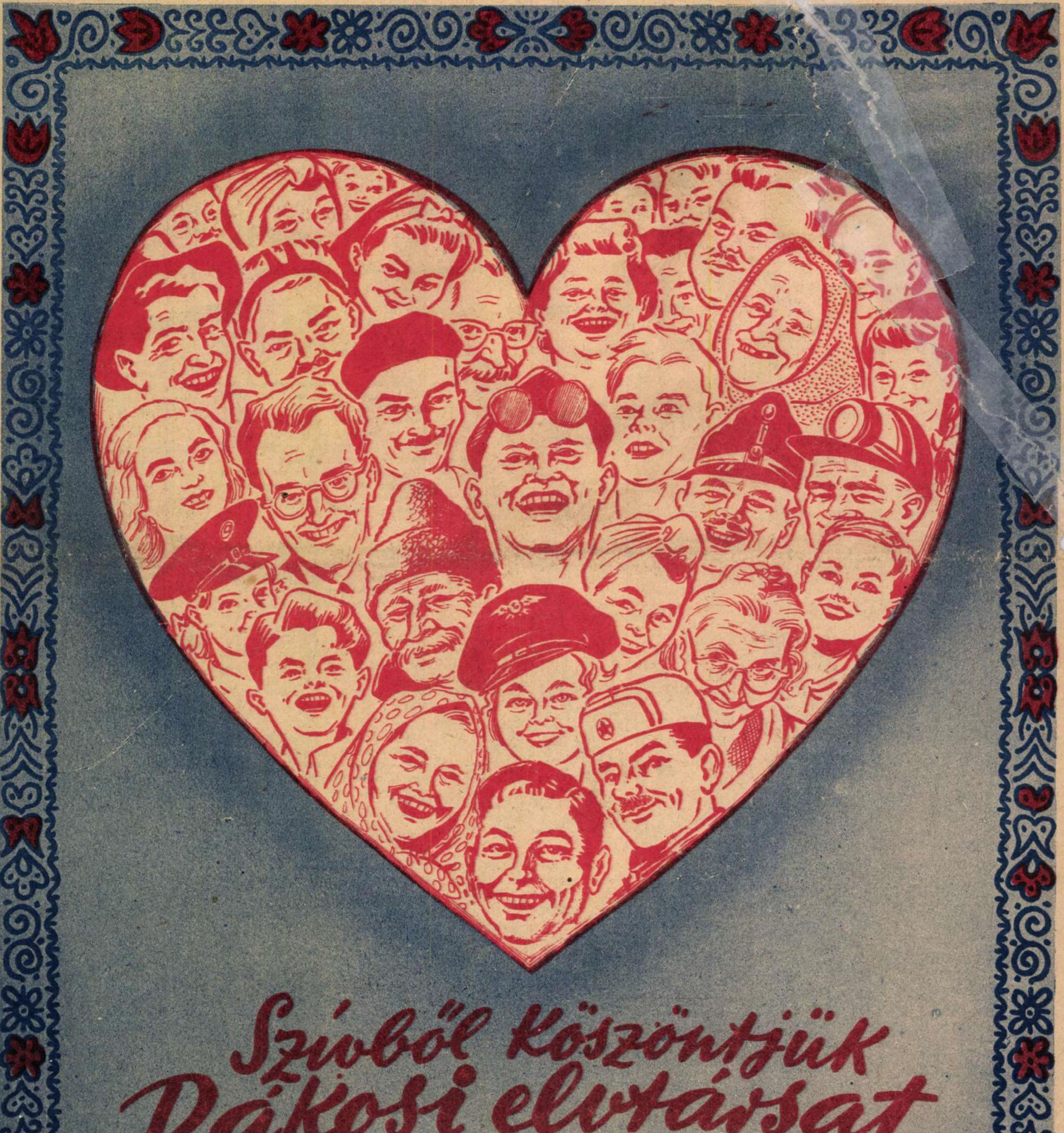

Szívből köszöntjük
Rákosi elvtársat
60. születésenapján

SZAMUIL MARSAK:

Mesike Misikéről

Elemista
Már egy esztendeje a kis Misike,
Elrepült az első tanév izibe'
S máris átkerült a másodikba.

Új osztálya ajtajában ott áll
Tanév első napján Mihályunk s feszít.
Hozzálép két újonc, kérdésük szelíd:
— Nem tudod, hol van az első osztály?

— Nem tudom — feleli fölénnyel Miska —
Oly rég voltam én első elemista.

Olvasó, a rangod magas lehet,
Régebbi osztályod mégse feledd!

(Szekeres József fordítása)

Ludas Matyi levelesládájából

Nem régi egyiptomi falidísz. Nem török pasa kézjegye. Nem unalomból összefirkált papírlap. Hanem… Körmöcz kartárs névaláírása. Körmöcz kartárs a Tervhivatalban dolgozik és már az ottani faliújságon is szóvátette valaki, hogy milyen nagy műgonddal írja alá Körmöcz kartárs a nevét. Igaz, hogy egyszerűbb módon nem is érhetné el, hogy olvashatatlan aláírása legyen. Szerény véleményünk szerint, ha nem árultuk volna el, hogy a névaláírás első fele KÖRMÖCZ, akkor senki se találta volna ki. Körmöcz kartárs ugyanis — nyilván cseles fordulattal — *három* ékezetet helyez el a nevében szereplő *két* „ö" betű fölé. Hogy miért és hogy mi a keresztneve… azt csak ő tudná megmondani.

*

Egyik győri olvasónk küldte be néhány sor kíséretében az „Élet és Tudomány" február 20-i számát. A „Tudományos Asszonynaptár" rovatban megemlékeznek arról, hogy 1600 február 17-én Rómában máglyán megégették Giordano Bruno olasz filozófust, aki — idézünk — „Kopernikus tanait védelmezte, s emiatt az inkvizíció börtönbe vetette."

Néhány sorral lejjebb viszont azt írja a „Tudományos eseménynaptár", hogy 1743. február 19-én született Kopernikus N. lengyel csillagász, akinek — idézünk — „egészen új korszakot jelentő rendszere, a modern csillagászat alapköve…"

Kerestük, de a tudományos eseménynaptár arról már nem számol be, hogyan védelmezhette Giordano Bruno Kopernikus tanait, amikor Kopernikus — ha a „Tudományos eseménynaptár"-nak hinni lehet — pontosan 143 évvel és 2 nappal született Giordano Brunó máglyahalála *után* és tudományosan is tudvalevő, hogy Kopernikus a tanait jóval születése után alkotta meg. (Igaz viszont, hogy nem 1743-ban, hanem 1473-ban született.)

*

Nehogy bárki is azt higyje, hogy ilyen furcsa dolgokkal máshol nem találkozunk. A Hungarotex textilkiviteli vállalat küldte be hozzánk egyik magyar — figyelem, magyar!! — konfekció-vállalat alábbi levelét!

> „**Tárgy:** export kabátok zsebleiszni fazonkivarrás (pikirozás) és cikk-cakk öltés (kreizlizés) szakvélemény.
> A batnis zsebzésnél belül a zsebsec lehet ugyan bélés is, de okvetlenül szükséges alatta szövet. A bélés zsebzecnek semmi különös jelentősége nincs. A paszpel, illetve bevágott zsebeknél bélés zsebzeccet nem lehet alkalmazni, mert ez kilátszik, benyúlás következtében. A fazonkivarrás, értem ezalatt pikirozást felgombolós kabátoknál, nem lehet alkalmazni, mert átlátszik és különösen gabardin anyagoknál, ami olyan kényes, hogy minden szál öltés átnyomódik. A cikk-cakk öltés (kreizlizés), ha külső zsebleisztnit teszünk a kabátra, a zsebleisztni végét levarrás helyett lehet kreizlizni."

Úgy hírlik, a konfekció vállalatnál most keresnek a *bélés* és a *zseb* szavak helyett megfelelően érthetetlen nyakatekert kifejezést, mert szerintük helytelen, hogy ezt a két szót meg lehet érteni a levélből.

*

A Könnyűipari Minisztérium egyik dolgozója küldte be hozzánk a Pénzügyi Közlöny 14. számában megjelent egyik rendeletet, amely 3420-12/1952. P. M. szám alatt arról intézkedik, hogy a NEMTESZKART Országos Szolgálatszervező Munkaközösség tagjait hogyan kell megadóztatni.

Nem tudjuk, mit jelent az, hogy NEMTESZKART, sőt azt se tudjuk, kik a tagjai. De, ha ezek a tagok *nem tesznek kárt* — ami különben hazafiúi kötelességük — akkor miért kell ezért őket külön megadóztatni, hiszen vagyunk jó néhány millióan, akik nem teszünk kárt és ezért külön nem fizetünk adót. Ha viszont a NEMTESZKART tagjai nem is tesznek kárt, véleményünk szerint az efféle — enyhén szólva, különös rövidítés — nyelvünkben tesz kárt és mint ilyen, sürgősen mellőzendő.

Tavasz ébredése

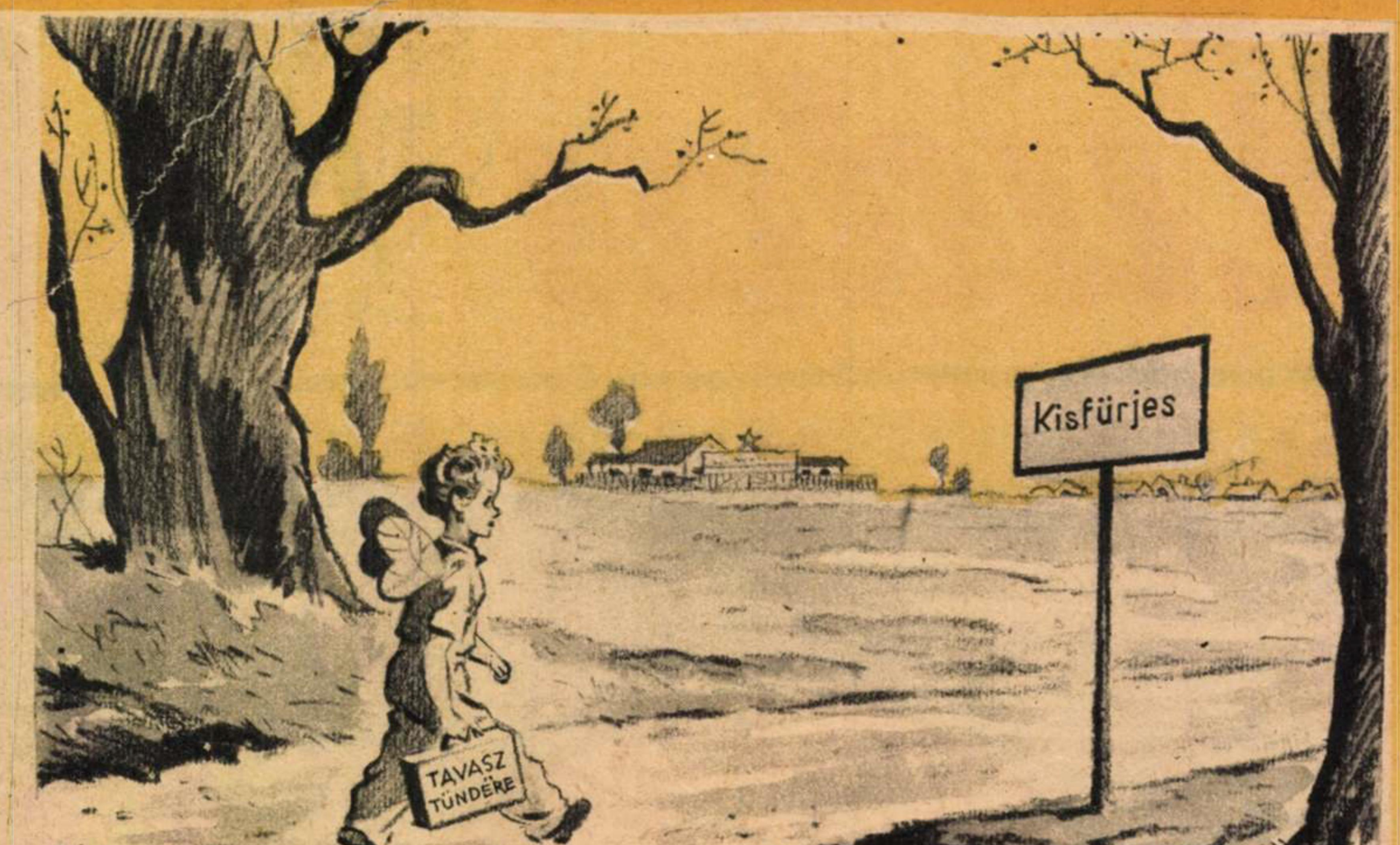

— Egy év alatt bekötőút, tszcs és gépállomás született! Még jó hogy itt van a tábla, mert másképpen nem ismernék rá a falura…

Kuznyecov-mozgalom

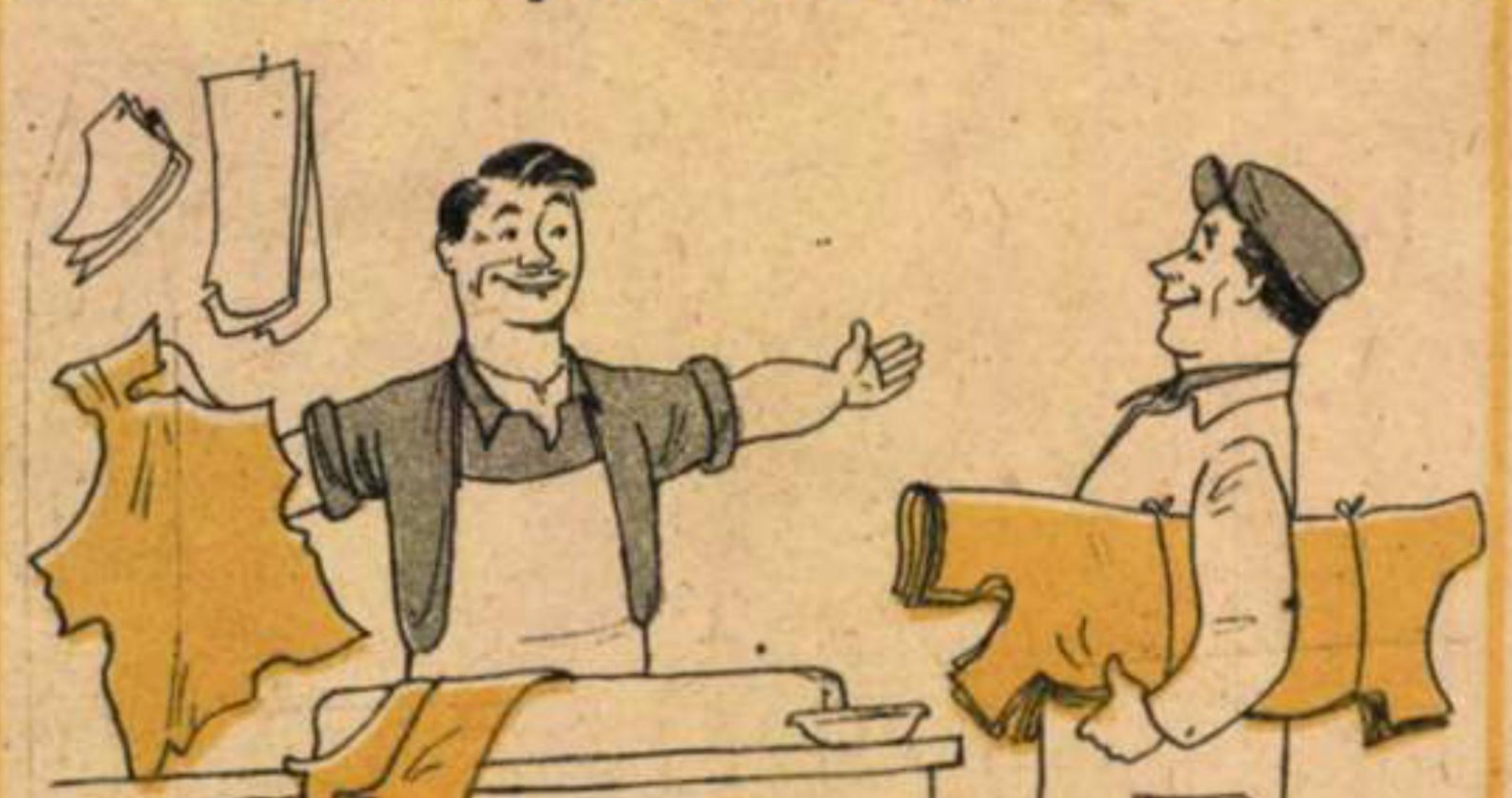

— Mondja, hogy tudott 100 pár csizma szabásánál egy kvadrát bőrt megtakarítani?
— Egyszerűen. Reggel megkaptam az anyagot, délelőtt itt volt Kuznyecov elvtárs, a többi meg már ment magától.

Ankét ankét hátán

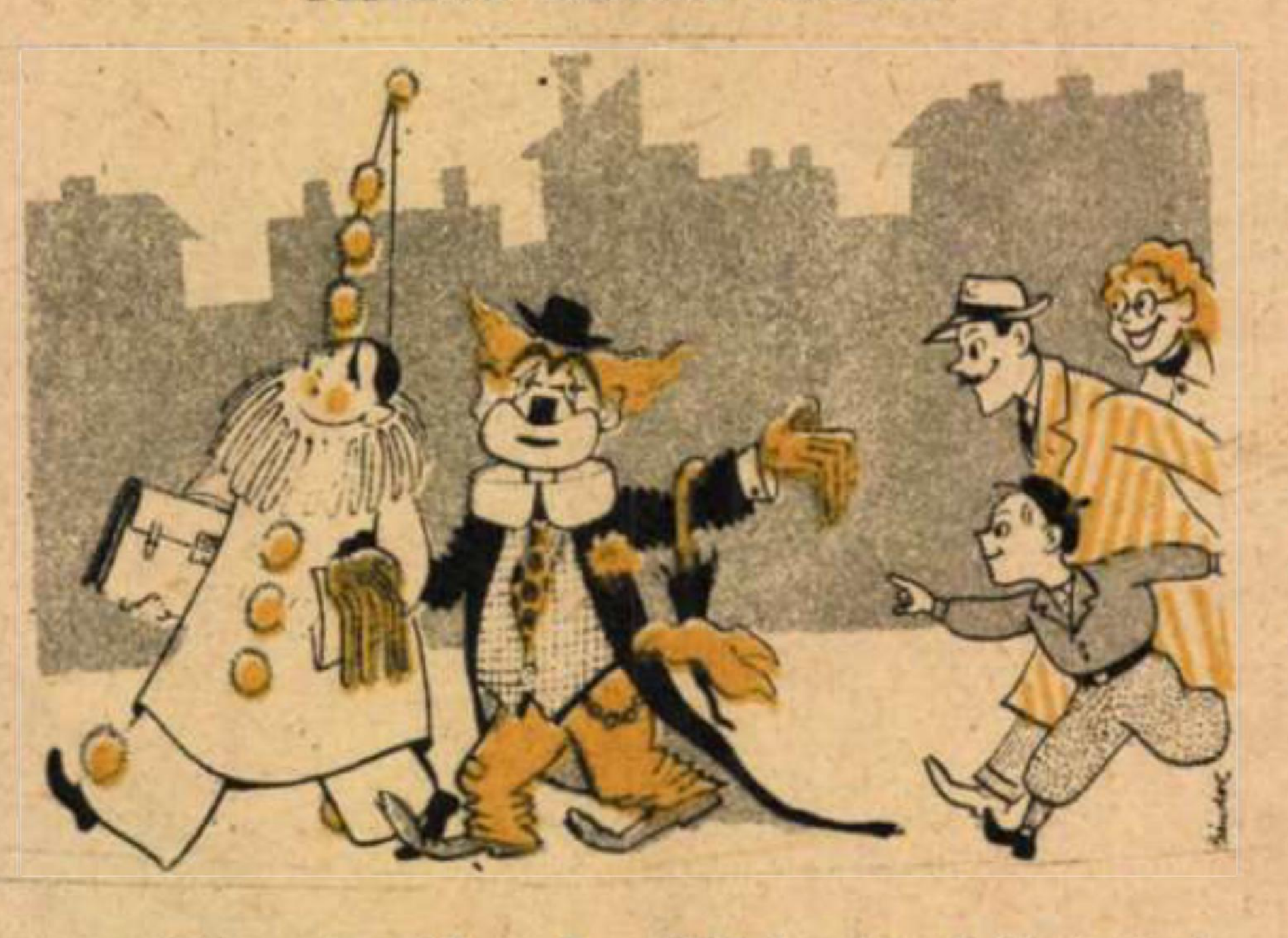

— Mit néznek? A Művészeti Szövetségek Házába megyünk, ott van a bohóc-ankét!

Atlanti életrajz

1.

Kurt von Wildmayer hat éves korában gombostűket szurt a barátai fenekébe és lemészárolta az udvarukban található macskákat, kutyákat és baromfiakat. Amikor ezt felháborodva tudatták atyjával, az összevonta a szemöldökét:

— Miért? Önök szerint talán a pajtásait kellett volna megölnie és a tyúkok fenekébe kellett volna gombostűt szúrnia?

2.

Huszonkét éves korában az osztrák hadsereg tisztje lett. Gyerekkori rossz szokásait természetesen teljesen levetkőzte. Már nem szúrt gombostűt senkinek a fenekébe, inkább pofozta és rúgta az embereket; és már nem gyilkolta a macskákat és baromfiakat, inkább párbajozott. Felesküdött az osztrák köztársaságra, Miklas elnökre és Schuschnigg kancellárra; ő volt az osztrák hadsereg leghűségesebb tisztje.

3.

Ezt a hűséget mindhalálig megőrizte; mármint az osztrák köztársaság haláláig. Akkor leköpte Miklast és Schuschniggot és más leköpni való nem lévén, felesküdött Hitlerre.

4.

A gyermekkori rossz szokások után a fiatalkor szilaj szenvedélyei is elcsitultak benne; már nem verte az embereket, hanem gázkamrába vitte vagy lelőtte őket. Katonai erényeiért hamarosan őrnaggyá lépett elő és talán meg sem áll a tábornokságig, ha Hitler közben véletlenül el nem ég.

5.

Azonban elégett. Kurt von Wildmayer zavartan nézett körül, hogy kinek lehetne hűséget esküdni. A francia idegenlégión akad meg a szeme és úgy hűséget esküdött neki, hogy csak úgy ropogott. Még ma is gyilkolná az arabokat, ha közben el nem vitték volna Vietnamba. A vietnamiak kezében azonban fegyver volt, ami bántotta Kurt von Wildmayer stílusérzékét és megszökött.

6.

Most már nem volt probléma, hogy kinek esküdjön hűséget. Felesküdött Adenauerre.

7.

Igy került az atlanti hadseregbe, ahol most várja, hogy feleskessék Trumanra, Schumanra és Francora.

Fentiékből minden kétséget kizáróan kiderül, hogy ezekkel az urakkal megérdemlik egymást.

8.

De mi lesz, ha az atlanti hadsereg nem jön létre?

Kurt von Wildmayer akkor sem jön zavarba.

Miután már úgyis második gyermekkorát éli, visszamegy Ausztriába az atyai birtokra csirkéket gyilkolni.

Gergely Miklós.

Nagy viták vannak a Marx-téri forgalmi rendőrtorony stílusáról

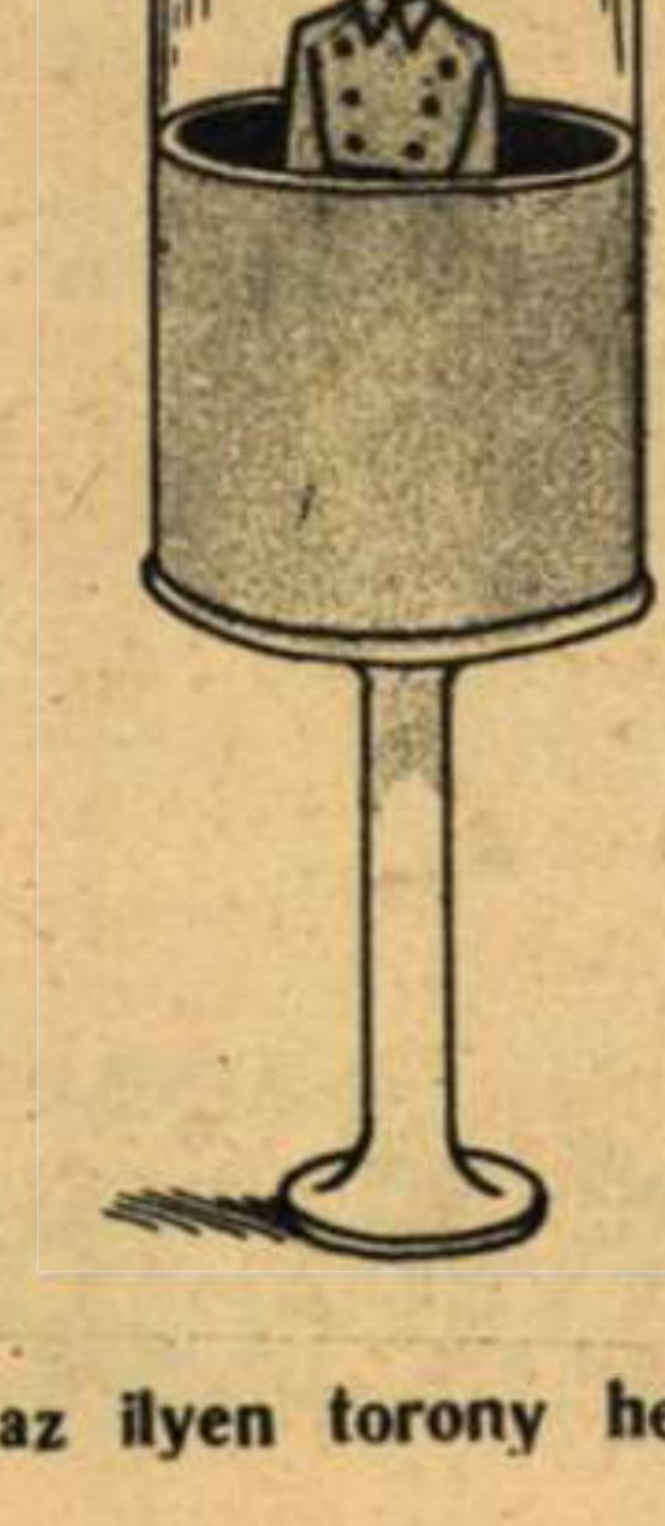

… az ilyen torony helyett

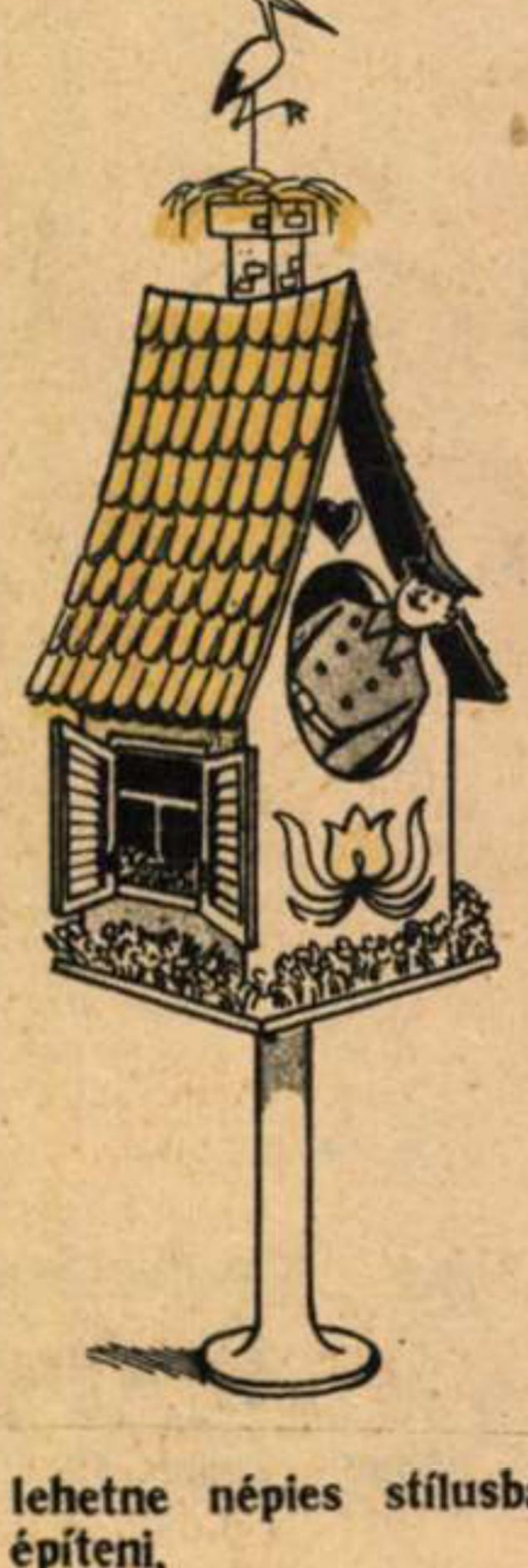

lehetne népies stílusban építeni,

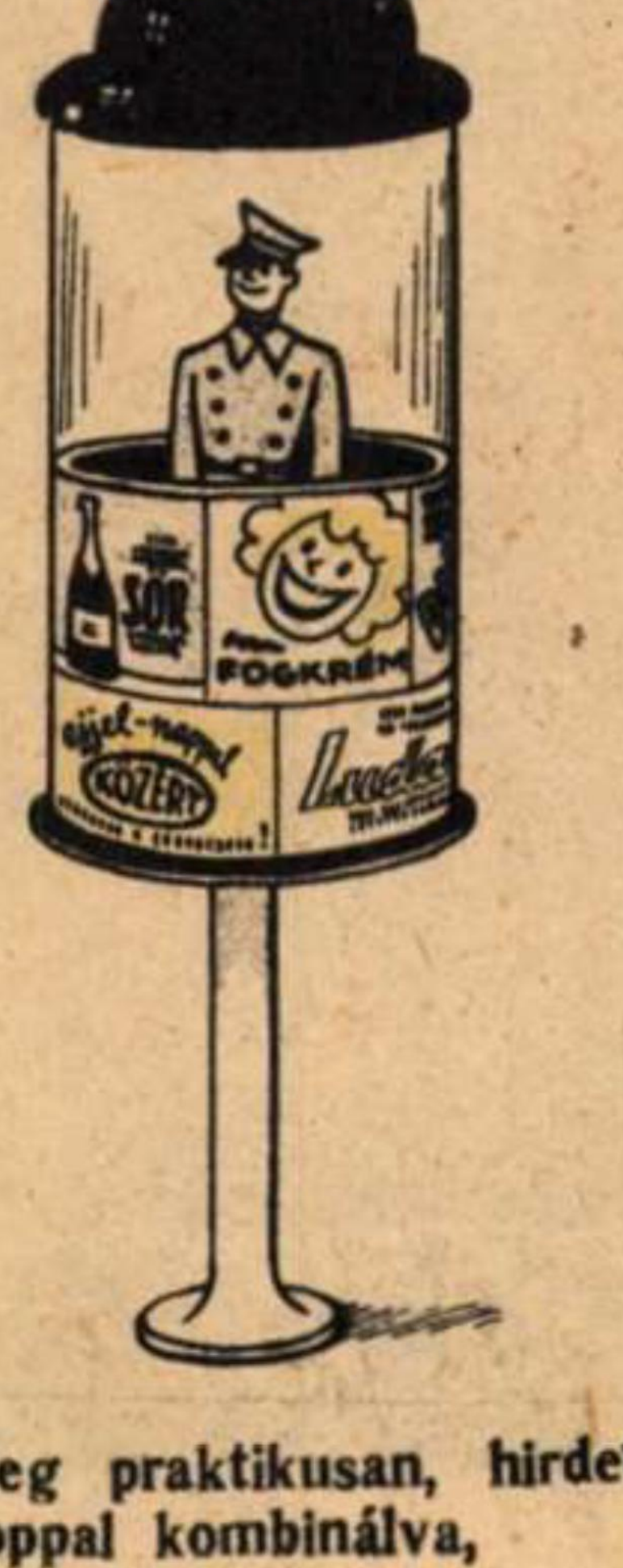

esetleg praktikusan, hirdetőoszloppal kombinálva,

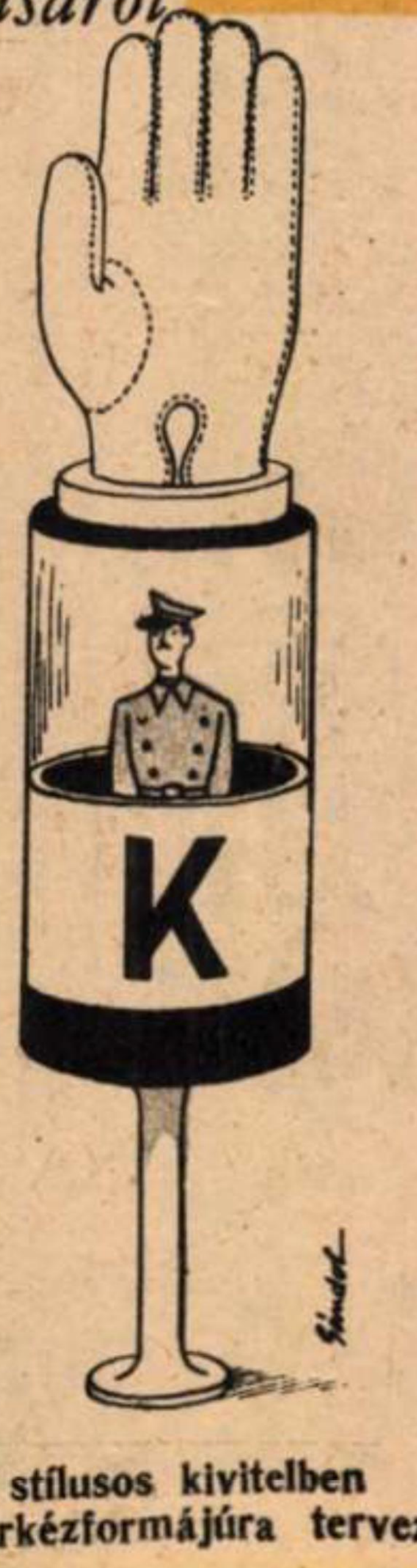

vagy stílusos kivitelben rendőrkézformájúra tervezni.

Darvas Szilárd:

Tréfás kalauz

Gyakran utazom villamoson és autóbuszon. Ezek a járművek néha zsúfoltak, ami persze nem olyan nagy baj, hiszen sok jó ember kevés helyen elfér, sőt — ha sürgős dolguk van — még a rosszak is szívesen összezsúfolódnak. Tényleg: lelkialkatuk, jó és rossz tulajdonságaik teljes figyelmenkívülhagyásával állnak rendszerint az emberek egymásbapréselve a villamoson. Már a rosszakat is beljebb rugdalták a jók, komplett a kocsi, az utolsó felszálló után úgy csukták be a külsőajtót, ahogy az utazni készülő ember zsúfolt bőröndjére térdel s utána egy görcsben van, hogy mikor pattan ki a zár, levegőbe röpítvén az összes zoknikat és alsónadrágokat. A „schlichtolás" magasiskolája ez: a forgócsontok pontosan a hasakba nyomódnak, a legkülönfélébb emberek legkülönfélébb részei szoknak össze percek alatt ismeretlen aktatáskákkal, könyvekkel, egyebekkel. Azt hihetnéd, hogy az utazás végén kalapáccsal kell majd szétverni a tömeget, mert valami láthatatlan kötőanyag, valami ismeretlen malter szinte eggyégyúrta őket.

Ám a villamos halad, az emberek a legjobb egészségnek örvendenek és igazán megelégedett lehetsz a jól összecsomagolt szállítmány láttán, mikor egyszer csak a fejedhez kapsz, illetve kapnál, ha nem lenne az is benne a csomagban. Eszedbejut, hogy baj van, vissza az egész, újra kell pakkolni, mert a legfontosabbat kifelejtették: a kalauzt.

Mert ott van ő ugyan a tulsó perronon, de nem állócsillagnak született, mint ti többiek, akik kellemes meleg vackaitokban, egymás ölében hagyjátok magatokat hurcoltatni a villamossal utatok végcélja felé. Bolygó ő akinek meg kell futnia pályáját, a perron hátsó részéből elvergődni az elsőbe, aktatáskákon, zsigereken, tomporokon át. El kell jutnia, de hogyan?

És rájössz, hogy ezeket a járműveket a kalauz személyének teljes mellőzésével építették. Csak utasra számították, a villamos a belső mozdulatlanság jegyében készült, egyetlen könyök felemelése megbonthatja az egész csodálatos, fullasztó harmóniát. A kalauznak valahol a tetőzeten kéne lógnia, mint a trapézművészeknek, de ráadásul háló nélkül, hogy tudjon lyukasztani.

Ezekután azt hinnéd, hogy a kalauz az életben nem jut el hozzád. Tévedsz. Megindul hallatlan biztonsággal, benyomul a tömegbe, útja hozzád egyetlen diadalmas marsnak mondható. Senkit nem nyom agyon és ő sem hal meg, de él, él, halljátok, s beszél, ekkép szól a néphez:

Csak nyomja a könyökét
nyugodtan a hasamba, szaktárs, én
majd addig a lábára lépek.

Viccel a kalauz.

— Mindenkinek nyugodt a lelkiismerete ott a perronon? — harsogja vidáman és hozzáteszi:

Mert az a bűnöző negyed...

Verset is mond a kalauz, tréfás verset, amellyel osztatlan sikert arat, persze a hasak óvatosan rengenek a helyszűke miatt, mikor aszongya hogy:

Szálljunk le már frissen, üdén,
lehetőleg még az idén...

Nagyon jó a hangulat ebben a tuszkulánumban, az emberek sóhajtva szállnak le, szinte sajnálják, hogy végetért a móka és irigylik a kalauzt.

Irigylik, ahelyett, hogy utánoznák. Ezt a kalauzt, aki nagyon jó kalauz lehet, mert vidáman végzi a dolgát. Nekem nem megy ki a fejemből. Igy szeretnék én is humoreszket írni, jókat nevetve közben a saját vicceimen, miközben vidáman verekszem át magam zsufolt agyamon, nem törődve azzal, hogy itt-ott a lábamra lépnek.

Meg is fogom tanulni tőle.

Politikai sztrájkok Franciaországban

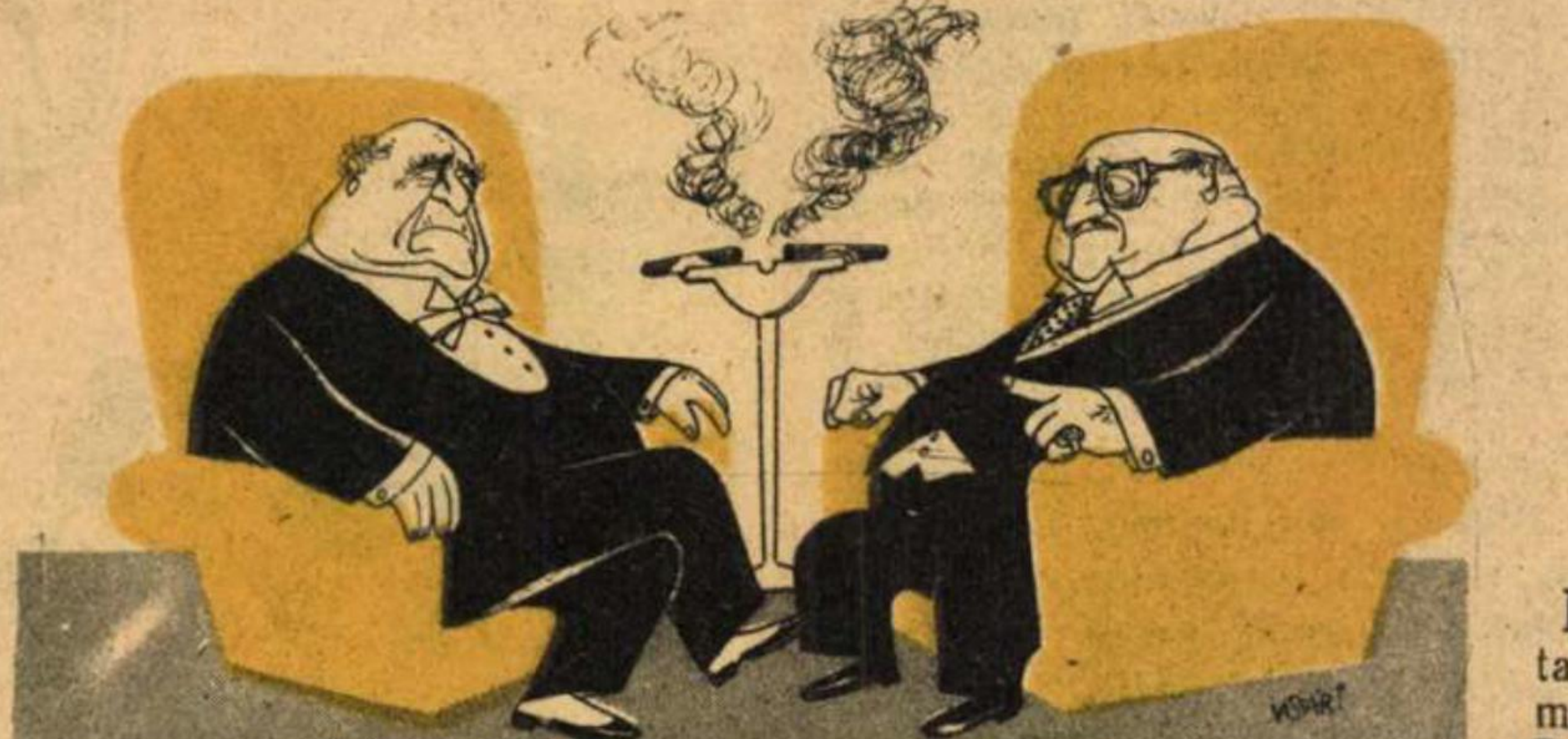

Francia tőkések: De szépek voltak azok az idők, amikor a munkások csak magasabb bért követeltek...

Franciaországban atomtámaszpontokat épít az USA

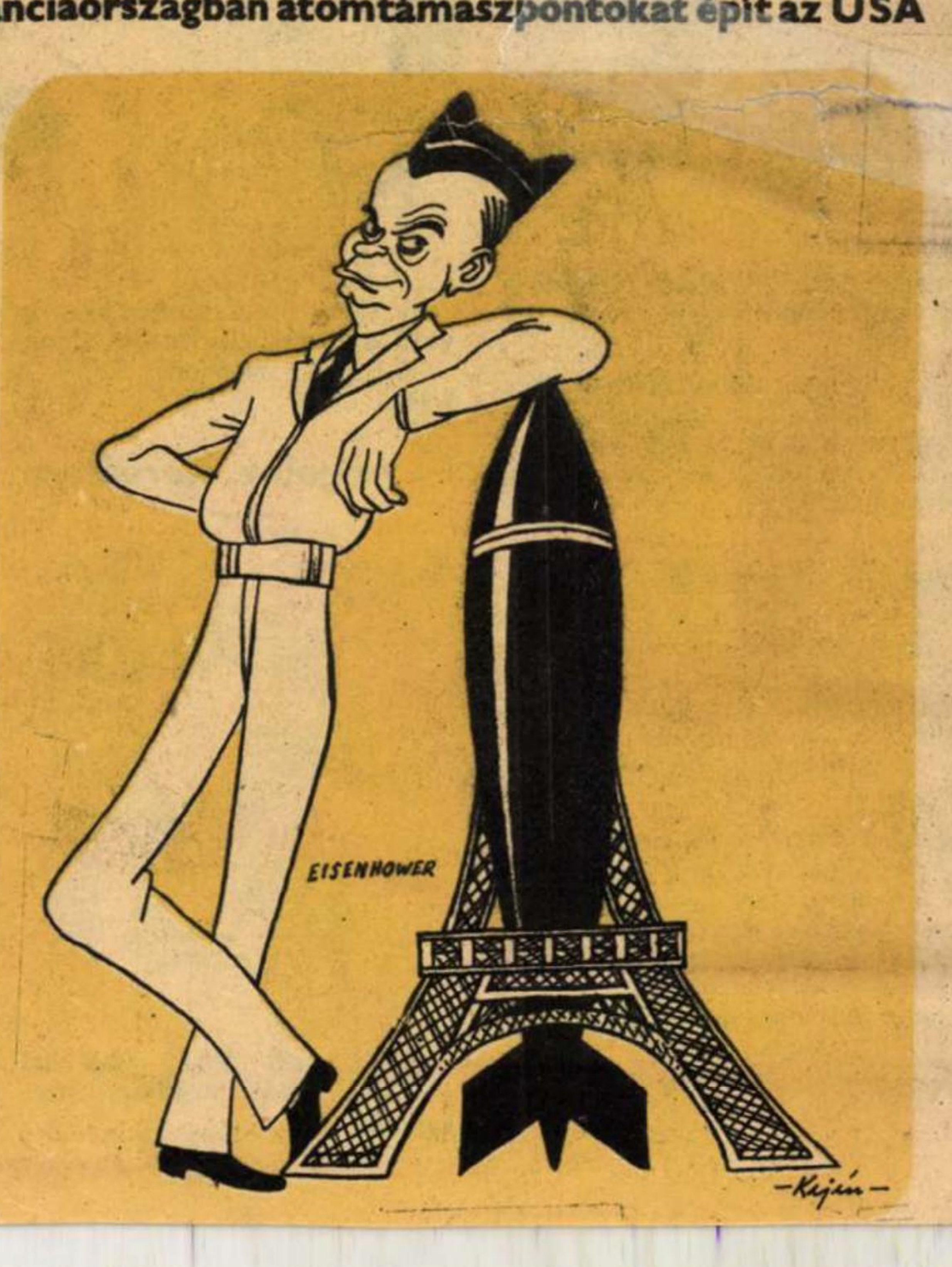

RAPORTON

(Baktériummal fertőzött rovarokkal harcolnak az amerikaiak a koreai néphadsereg ellen.)

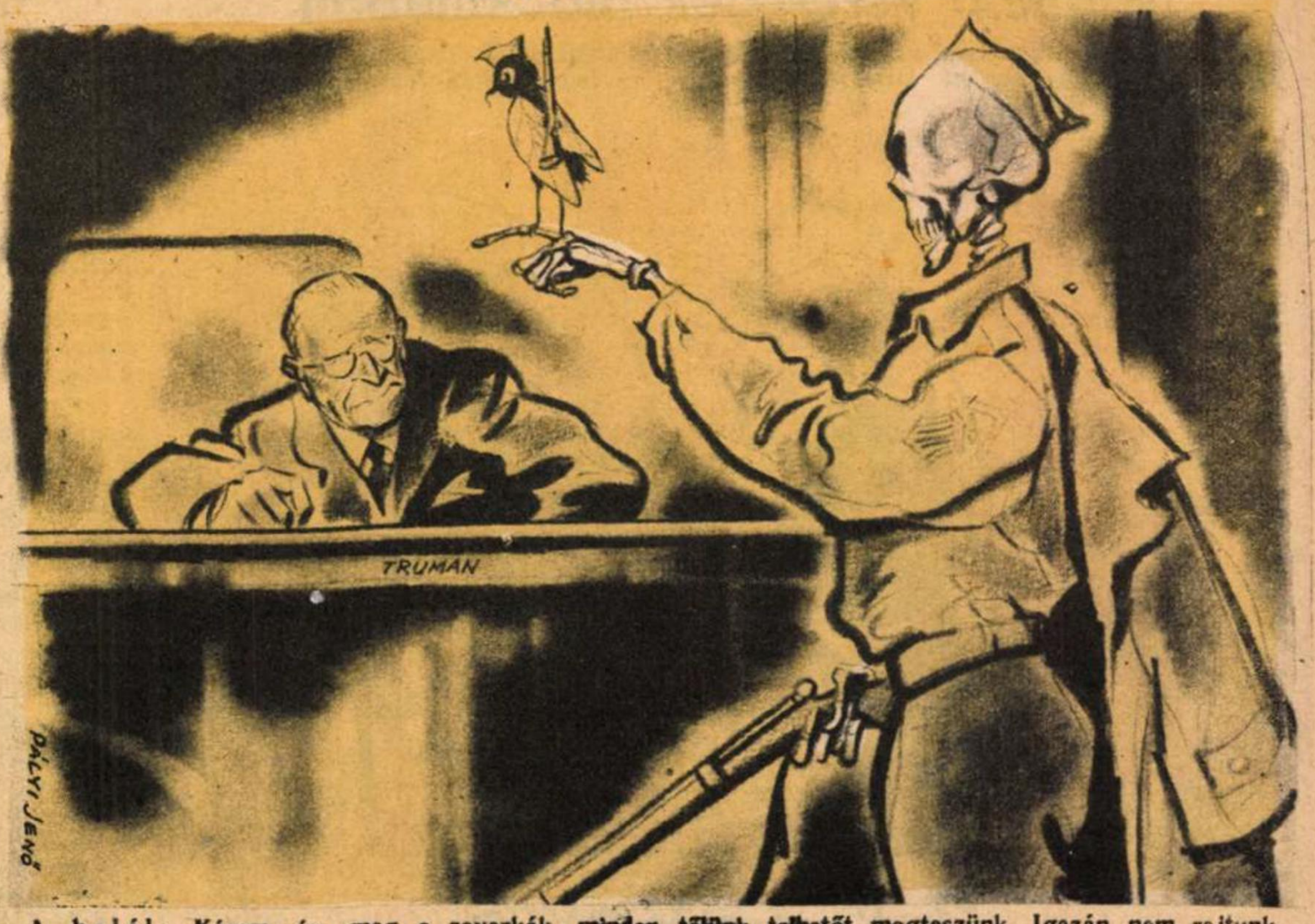

A halál: Kérem, én, meg a rovarkák minden tőlünk telhetőt megteszünk. Igazán nem rajtunk múlik, hogy Ridgway katonai helyzete mégis aggasztó.

Pofozni való kölyök

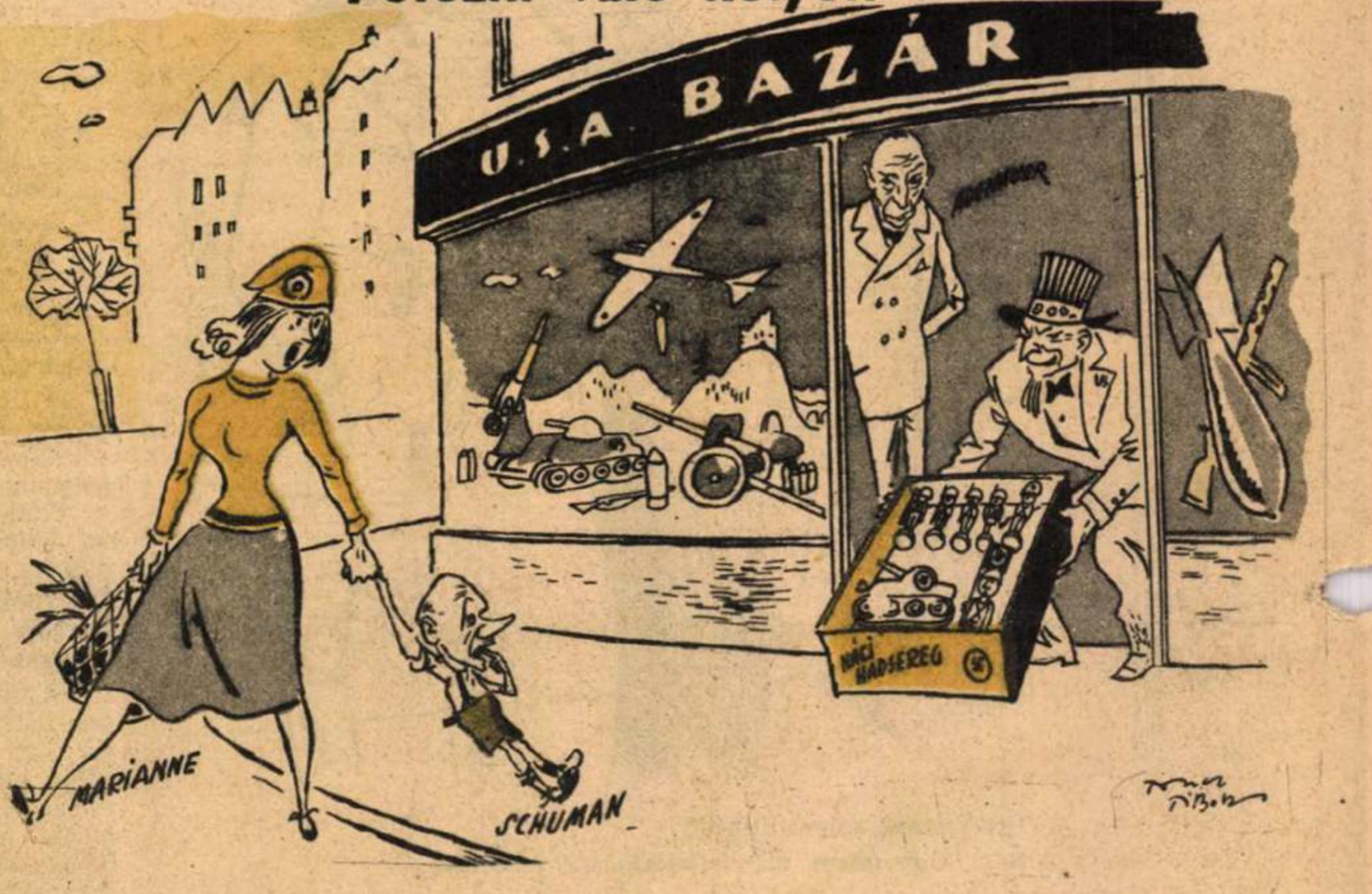

Schuman: Bácsi kérem, én szeretném, de Marianne nem akarja...

Gonda Erzsébet:

Lázas a család

Ha Péter fiam nem érez olthatatlan szenvedélyt a higany iránt, még ma is egészségesek vagyunk. De érzett. Higanyszerző kísérletei során „véletlenül" földhözvágta a család hőmérőt és jobb ügyhöz méltó buzgalommal söprögette tenyerébe a higanymorzsákat.

Miután egy rendes háromgyermekes családban hőmérőre szükség van, sürgősen beszereztem egyet. Az új szerzemény szolid, tisztességes jószágnak látszott. Otthon azonnal bedugtuk a hőmérőt egy csésze forró teába — cukorral és rummal — majd ráfektettük a meleg kályhára... egyszóval minden lehetséges módon kipróbáltuk. A higanyszál minden esetben engedelmesen rohant a felső fokok felé, ami — gondolom — minden jólnevelt hőmérő kötelessége hasonló körülmények között.

Néhány nap múlva Zsuzsa lányom eltüsszentette magát, mire néhány perc múlva elhelyeztem hóna alá a hőmérőt. A gyerek lázas volt. Azonnal ágybafektettük, orvost hívtunk, aki tüzetesen megvizsgálta Zsuzsát. Néhány napig mértük a lázát — állandóan harminckilenc körül volt — aztán az orvos tanácsára kórházba vittük kivizsgálásra. A kórházban váratlanul makkegészséges lett. Láza nyomtalanul eltűnt, vidám volt, derűs és hízott is valamit. Képzelhetik meglepetésemet, amikor hazahoztuk és fölös óvatossággal meghőméróztem: a higanyoszlop megint a harminckilenc körül járt. Körzeti háziorvosunk megállapította, hogy valószínűleg „allergiás megbetegedéssel állunk szemben" és az is lehet, hogy a láznak „pszichikus okai vannak". Zsuzsa rendkívül büszke volt arra, hogy ilyen szépnevű betegségei vannak és ezekben a napokban alig akart szóbaállni velünk. Végül is, miután a lázon kívül semmi más jelét nem mutatta a betegségnek, meguntuk a dolgot, egyszerűen nem mértük tovább a lázát, elküldtük iskolába és ezzel Zsuzsát gyógyultnak nyilvánítottuk. A család lelkiegyensúlya helyreállt.

Nem is lett volna semmi baj, ha Péter egyik vasárnap nem eszik túl sok tejszínhabot és nem rontja el a gyomrát. Meghőméróztük. Negyven fok, a hóna alatt, árnyékban. Szorongó izgalommal figyeltük a gyereket, mikor kezd félrebeszélni és reszkető kézzel diktáltunk bele két kanál ricinust. Ezután Péter még a bilin is a higanyról ábrándozott és ordítva jelentette ki, hogy mindennek a hőmérő az oka, törjük össze. Nem hittem neki. De Péter fokozott étvággyal és indián csatakiáltásokkal annyira egészségesnek látszott, hogy a hőmérőbe vetett hitem megingott. Kölcsön kértem egy másikat. Sajátunkat Péter egyik hóna alá, a kölcsön-lázmérőt a másik hóna alá tettem. A tíz perc rettenetes izgalmak között telt el. A kölcsönhőmérő 36 fokot mutatott, a miénk 39.2-őt. Péter felüvöltött: „Ugye megmondtam! A mi hőmérőnk hárommal siet! Gyorsan törjük össze!"

Megmagyaráztam Péternek, hogy a hőmérő nem óra, amelyik hol késik, hol siet. Közben izgatottan rakosgattam a mi hőmérőnket hol Péter hóna alá, hol a térdhajlatba, szájba és egyéb helyekre, ahol lázat szokás mérni. Ekkor már a család apraja-nagyja ott szorongott a betegágy körül és borzongva lesték az újabb rekordokat. Péter után megmértük Zsuzsát, Évát és végül engem is. Kiderült, hogy az egész család lázas. Rettenetes! A közeledő halál előszele mindnyájunkat fültövön legyintett. Csak suttogni mertünk és nesztelenül adogattuk a hőmérőt hónaljról-hónaljra. Ekkor a férjem megdöngette mellkasát és azt mondta: „Nekem világéletemben 36.6 a hőmérsékletem. Fogadok, hogy most is annyi lesz!" Vidáman csapta hóna alá a hőmérőt és tíz perc múlva mint fáradtszemű, 40.6 fokkal lázas aggastyán vánszorgott ágyába.

Jelenleg az a helyzet, hogy hőmérőkkel fekszünk és hőmérőkkel ébredünk. Lázas az egész család, — legalábbis a hőmérő szemszögéből. Ehhez képest kedélyünk jó, étvágyunk mégjobb és ha túlságosan nagy a lárma a lakásban, elég, ha elkiáltom magam: „Gyerekek, lázat mérni!" — s egy órára biztosítva van a csend és nyugalom. Persze az egész dologban az a legbosszantóbb, hogy a „láztotó" című családi társasjátékunkon Péter fiam az összes aprópénzemet elnyeri, mert jó számoló lévén minden esetben pontosan tudja, hogy kinek, melyik testrésze alatt mennyit késik vagy siet a hőmérő.

Francia vereségek Indokínában

(Ez a rajzunk egy nappal Faure francia miniszterelnök lemondása előtt készült. Ez nem rajzolóművészünk jóstehetségét, hanem az imperialisták tehetségtelenségét és tehetetlenségét mutatja.)

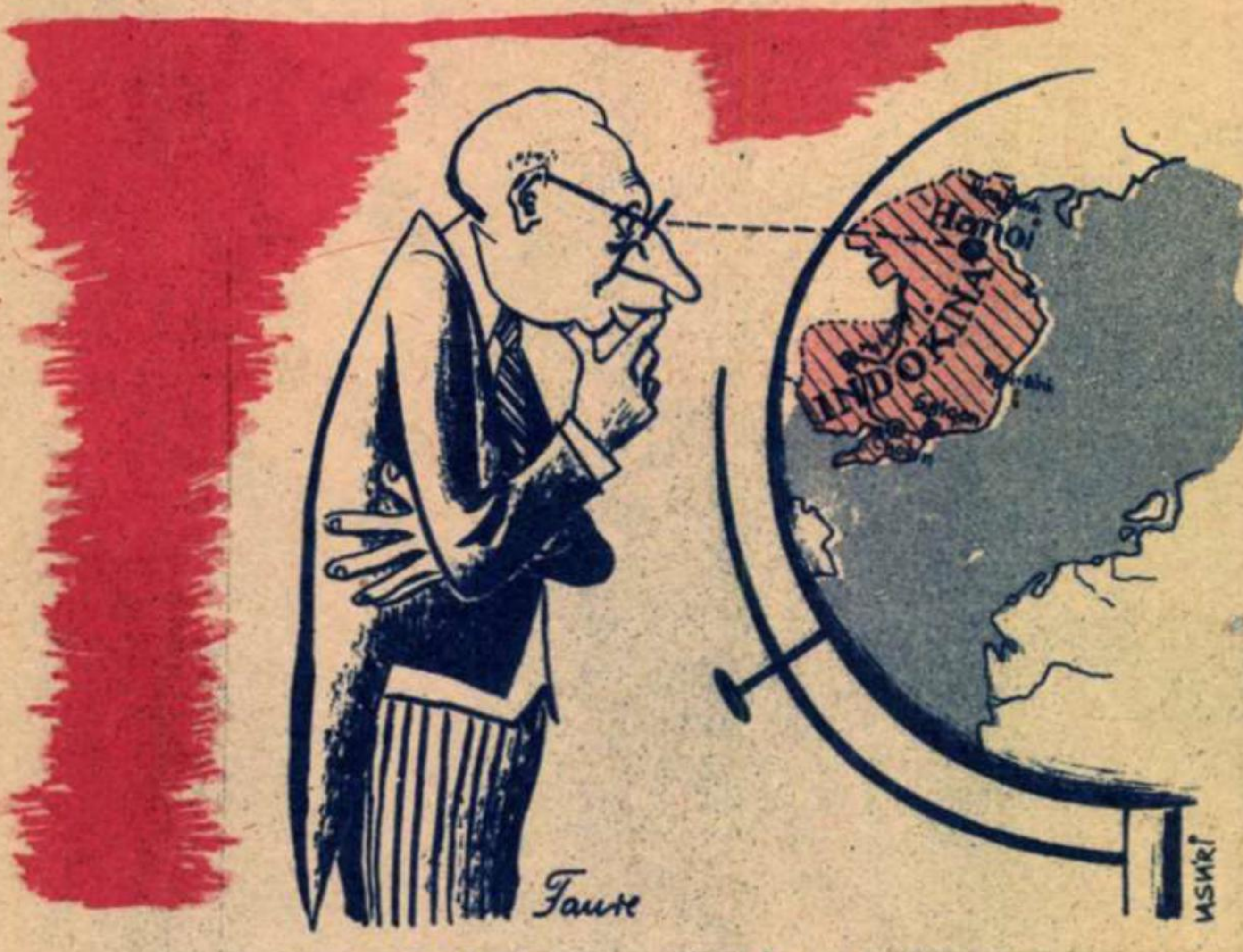

— Legalább addig tartsanak ki, amíg megbukok!

Belgrádi este

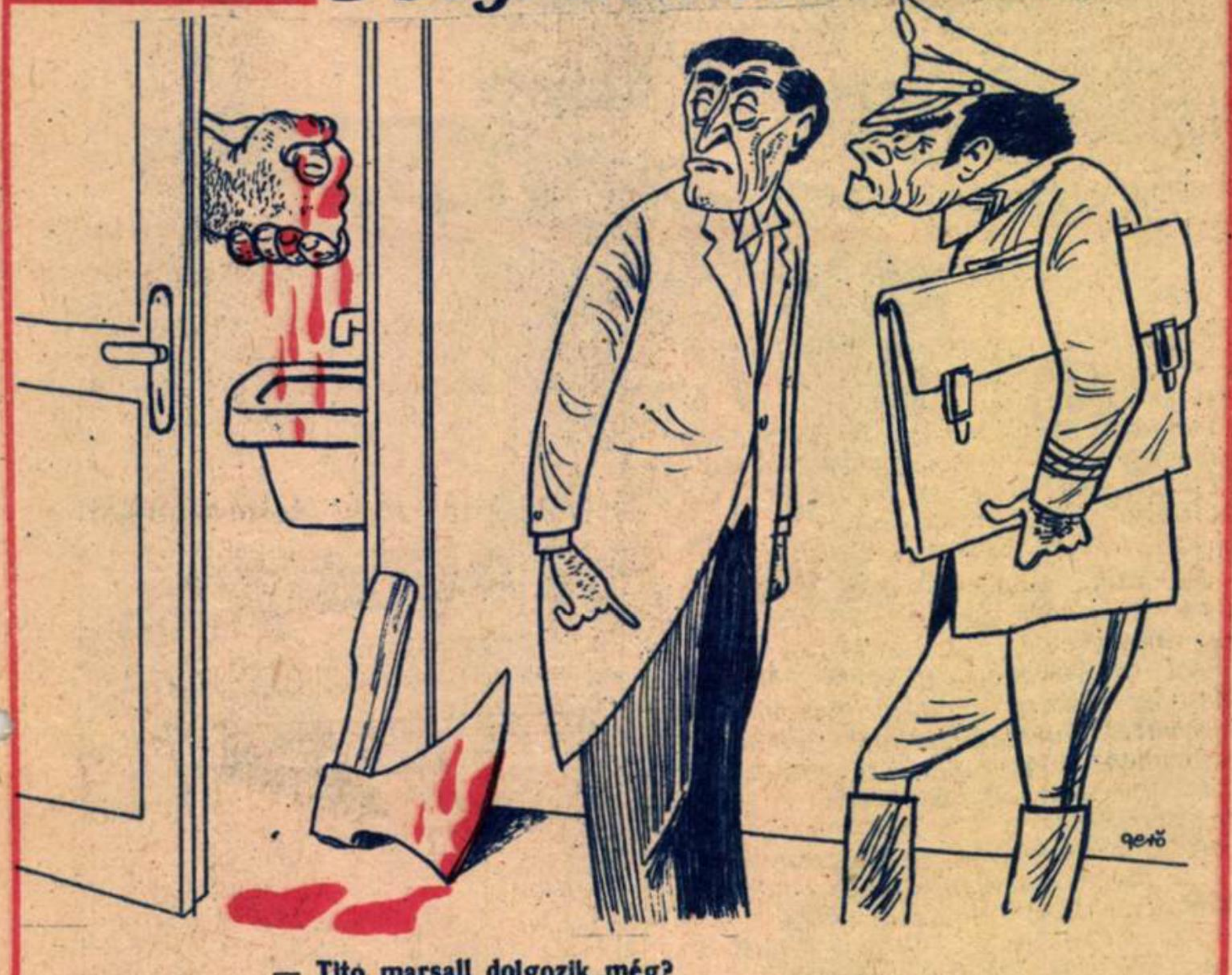

— Tito marsall dolgozik még?
— Nem. Úgy látom, már befejezte mai munkáját...

A lisszaboni békítők

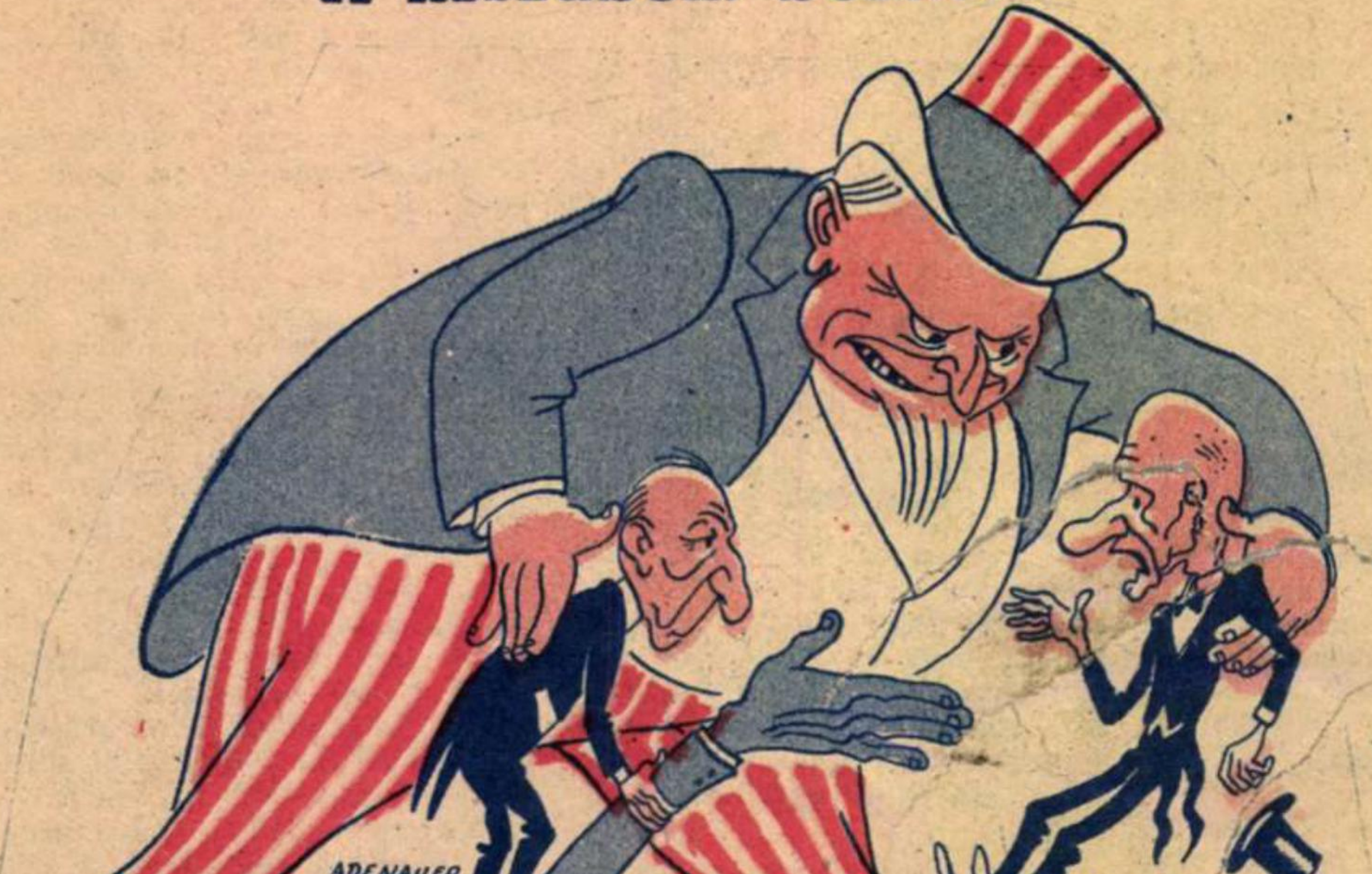

— Na, nyujtsatok szépen egymásnak baráti jobbot!

Négy nyugati újsághirdetés

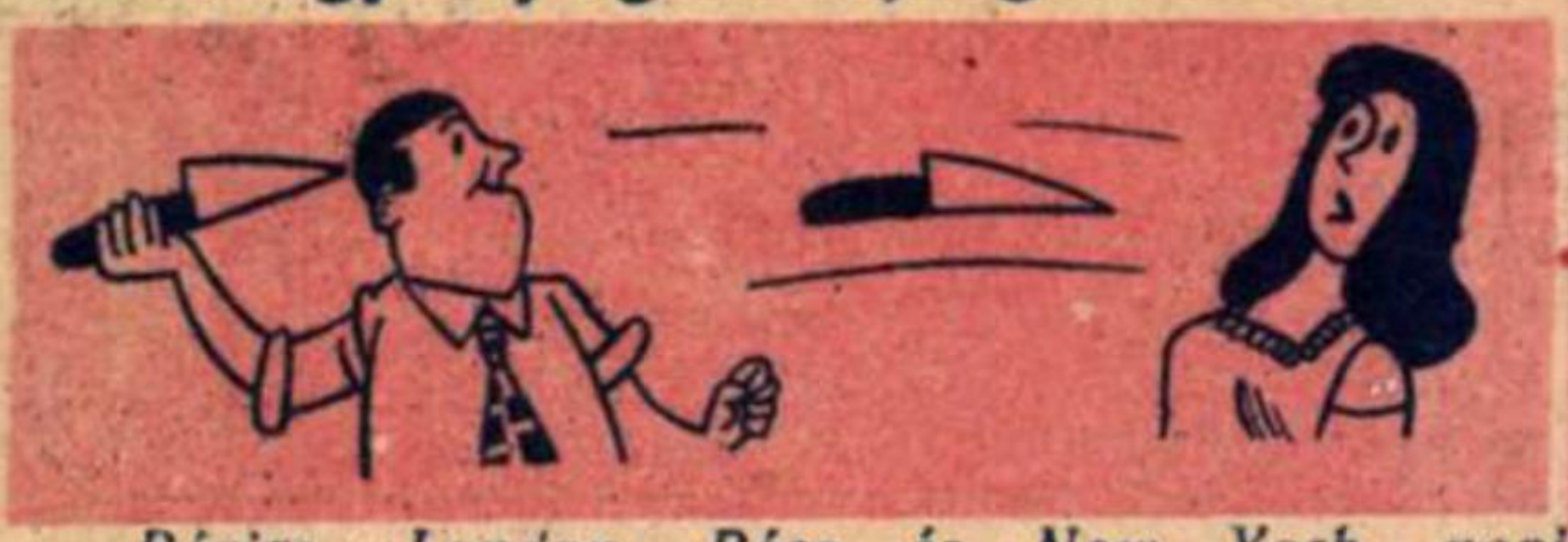

Párizs, London, Bécs és New York napi sajtójában olvastuk 24 órán belül az alábbi hirdetéseket. Hogy ezek mennyiben és milyen jellegzetesen tükrözik a nyugati életformát, azt a magyar olvasó józan ítéletére bízzuk s ezért kommentár nélkül adjuk kis hirdetés-csokrunkat.

Párizs. Orvosi hirdetés: „A féltékenység gyógyítható! Dr. L. diétája biztos hatású. Reggel egy pohár langyos víz, semmi egyéb, utána 30 perces lassú séta, — hús- és fűszermentes étrend, sok testmozgás, — naponta legalább 3 órán keresztül absztrakt tudományokkal kell foglalkozni, — dohányzás és alkohol tilos. Részletekért forduljon L. doktorhoz, aki biztosan és maradandóan kigyógyítja önt a féltékenységből."

(Az újság, amelyben ez a hirdetés megjelent, hozzáteszi, hogy számos olvasója beküldött levélben szól hozzá ehhez az „égetően központi kérdéshez", mondván: „Akkor már inkább a féltékenységet választom, mint ezt a diétát!")

●

Az angol sajtó hirdetés formájában közölte a brit posta vezetőségének értesítését, amely a nagyközönséget tájékoztatja a táviratok feladásának, illetve helyes szövegezésének új módszertanáról. Az értesítés lényeges mondata szerint:

„Minden táviratot egyszerű és közérthető nyelven kell szövegezni, ellenkező esetben a postahivatal megtagadhatja a távirat felvételét. Kivételt képeznek a kormányhatóságok és hivatalok táviratai."

(Szegény brit posta nyilván tapasztalatból tudja, hogy angol kormányhatóságtól és hivataltól nem szabad egyszerű és közérthető fogalmazást elvárni.)

●

Osztrák jobboldali lapok is közölték azt a hirdetést, amely az Ausztriát elözönlő kalandor és ponyva-füzetek utolsó oldalain virít és késdobáló művésszé igyekszik átképezni az olvasót:

„Sportdobókés! A késdobálás ma már nem artistamutatvány, hanem kedvelt tömegsport Dél- és Észak-Amerikában! E művészet elsajátításához különleges sportkésre van szükség, amelynek pengéje súlyosabb, mint az acélból készült nyele. Az eredeti mexikói stílusban szerkesztett „Tempó" dobó-kés minden igényt kielégít. Rendelje meg még ma! Ára utánvéttel 19 schilling plusz portó."

A késhez mellékelt használati utasítás szerint naponta egy órát kell gyakorolni, ha az ember egy év alatt késdobáló virtuóz akar lenni. Félév múlva „ajánlatos még 10—12 kést beszerezni, hogy begyakorolják a sorozatdobást is, amely nemcsak szép és sportszerű mutatvány, hanem adott esetben, az élet legkülönbözőbb pillanataiban hasznosítható tudomány is!"

(Hogy a „sport"-kések ára időközben 29 schillingre drágult, nyilván nem akadályozza az osztrák ifjúkorú gengszter-növendékeket a késdobálási edzésekben: rendőri hírek szerint a Bécsben elfogott suhanc betörőknél, serdülő korú gonosztevőknél csaknem kivétel nélkül találnak amerikai ízlés szerint írt, kiadott és terjesztett ponyvaregényeket s a „legkülönbözőbb pillanatokban hasznosított" Tempo-dobókéseket...")

●

Az amerikai Holyoke városban taxivállalatot nyitott Mr. George Hamel s újsághirdetésekben közölte a nagyérdemű közönséggel, hogy bérkocsijai hívásra házhoz jönnek s éjjel-nappal az utasok rendelkezésére állnak.

Hirdetésének nem várt sikere lett. Huszonkét amerikai baka aláírásával levelet kapott a koreai frontról:

„Itt vagyunk 20 kilométernyire délre a 38-ik szélességi foktól, a fő utánpótlási vonaltól jobbra, rögtön a legújabb tömegsír után a 3-ik rókalyukban balra. Küldjön azonnal kocsit és vigyen haza. Minden árat megfizetünk."

Tazerka és Kocsedó

Tazerka egy kisváros, Kocsedó egy sziget. Az egyik Afrikában van, a másik Ázsiában. Az egyikben a francia imperialisták gyilkolnak, a másikban az amerikaiak. Az egyikben csecsemőket, gyerekeket és felnőtteket gyilkolnak, a másikban csak felnőtteket.

Ezek a különbségek Tazerka és Kocsedó között. Hasonlítani annyiban hasonlít egymásra Tazerka és Kocsedó, hogy sem egyiknek, sem másiknak nevét nem hallotta azelőtt az átlagos újságolvasó. Ezt a két földrajzi nevet csak most tanulták meg az emberek a franciák tuniszi mészárlásaival és az amerikai imperialisták kocsedói szigeti vérengzésével kapcsolatban.

De ha már egyszer megtanulták, nem fogják elfelejteni.

Koreai „együttműködés"

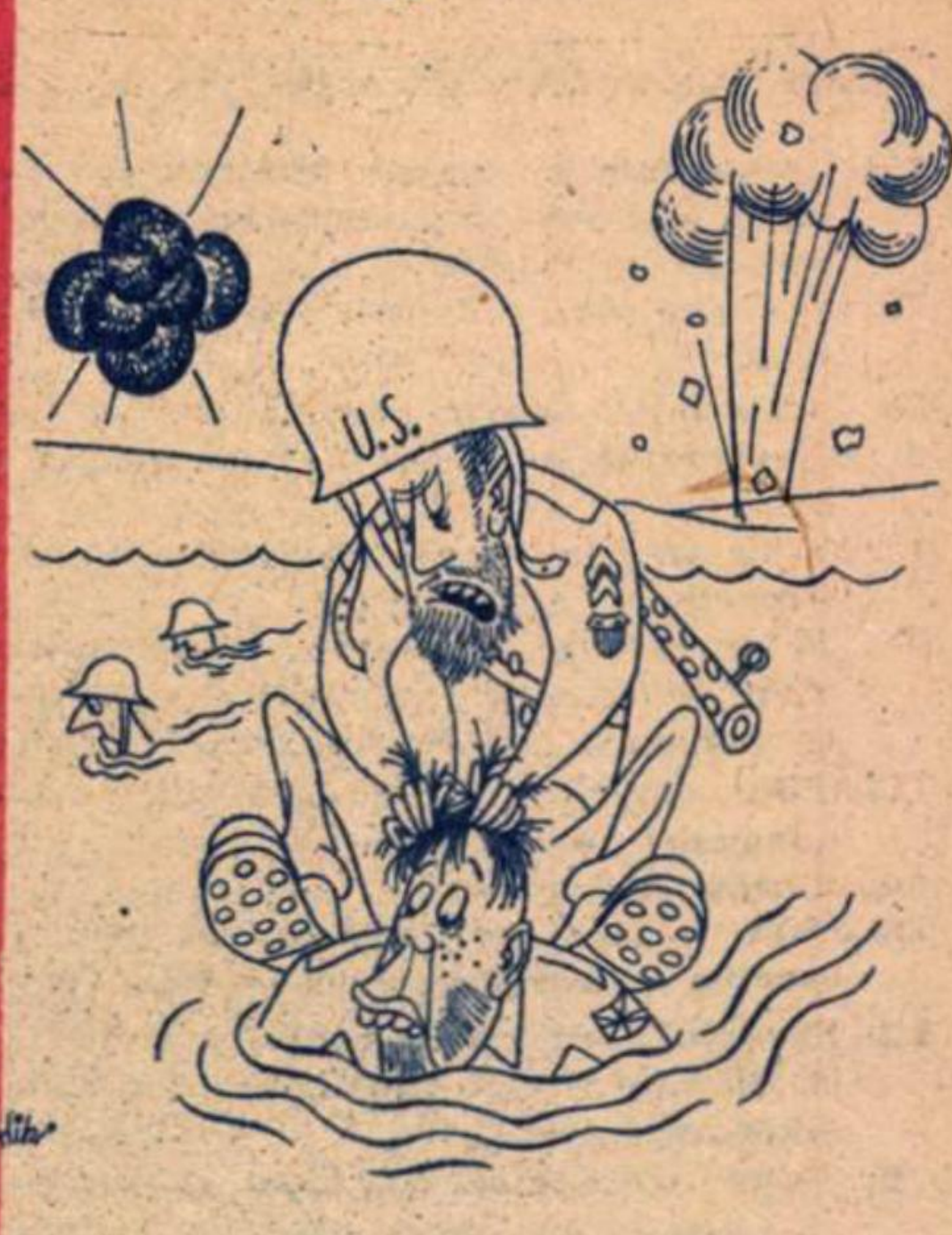

— Hallja, maga brit, mit morog folyton? Csak nem gondolja, hogy amerikai létemre belegázolok ebbe a hideg vízbe?

A színész felszólalása

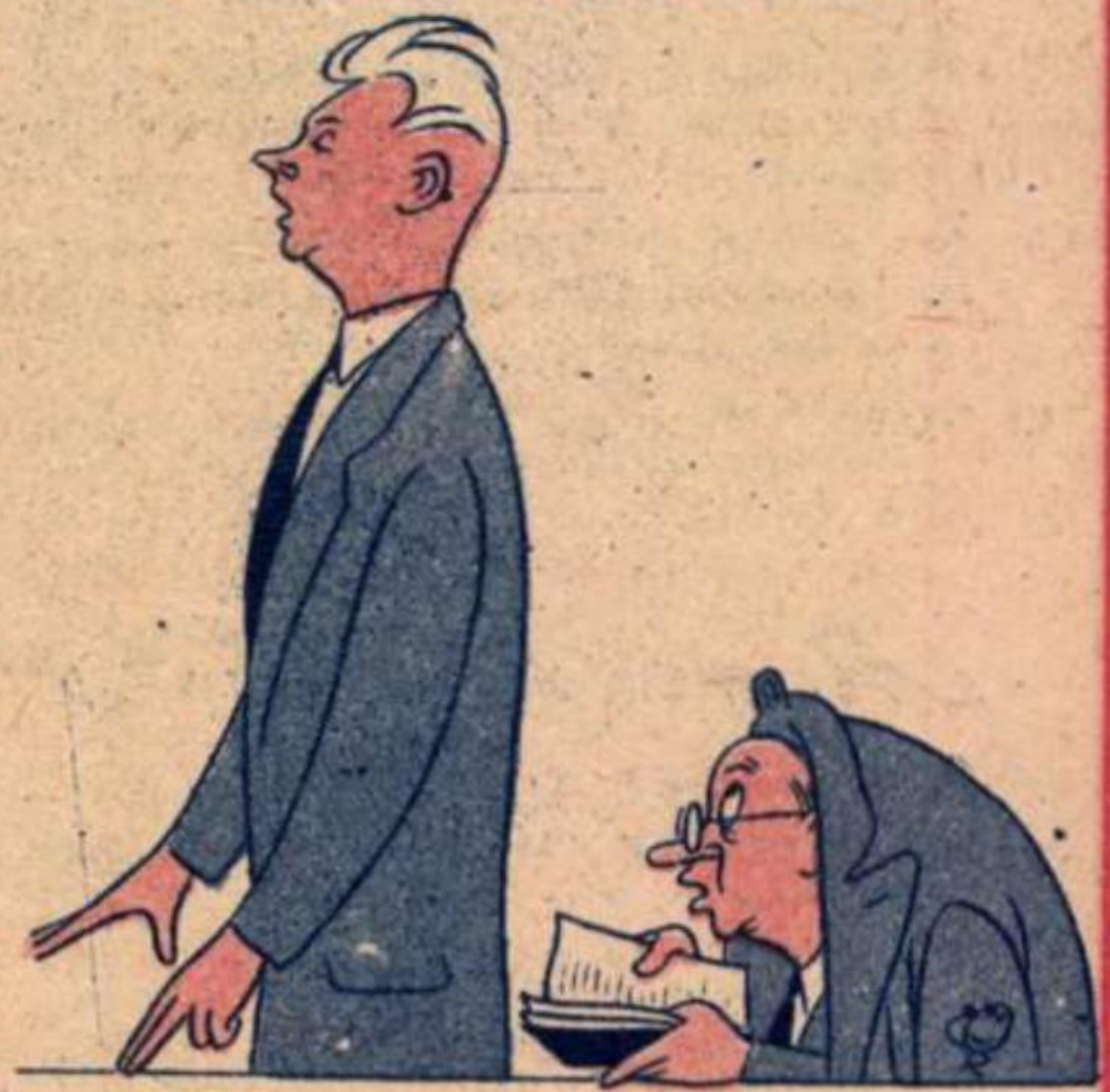

Precizen alkalmazott szólásmondás

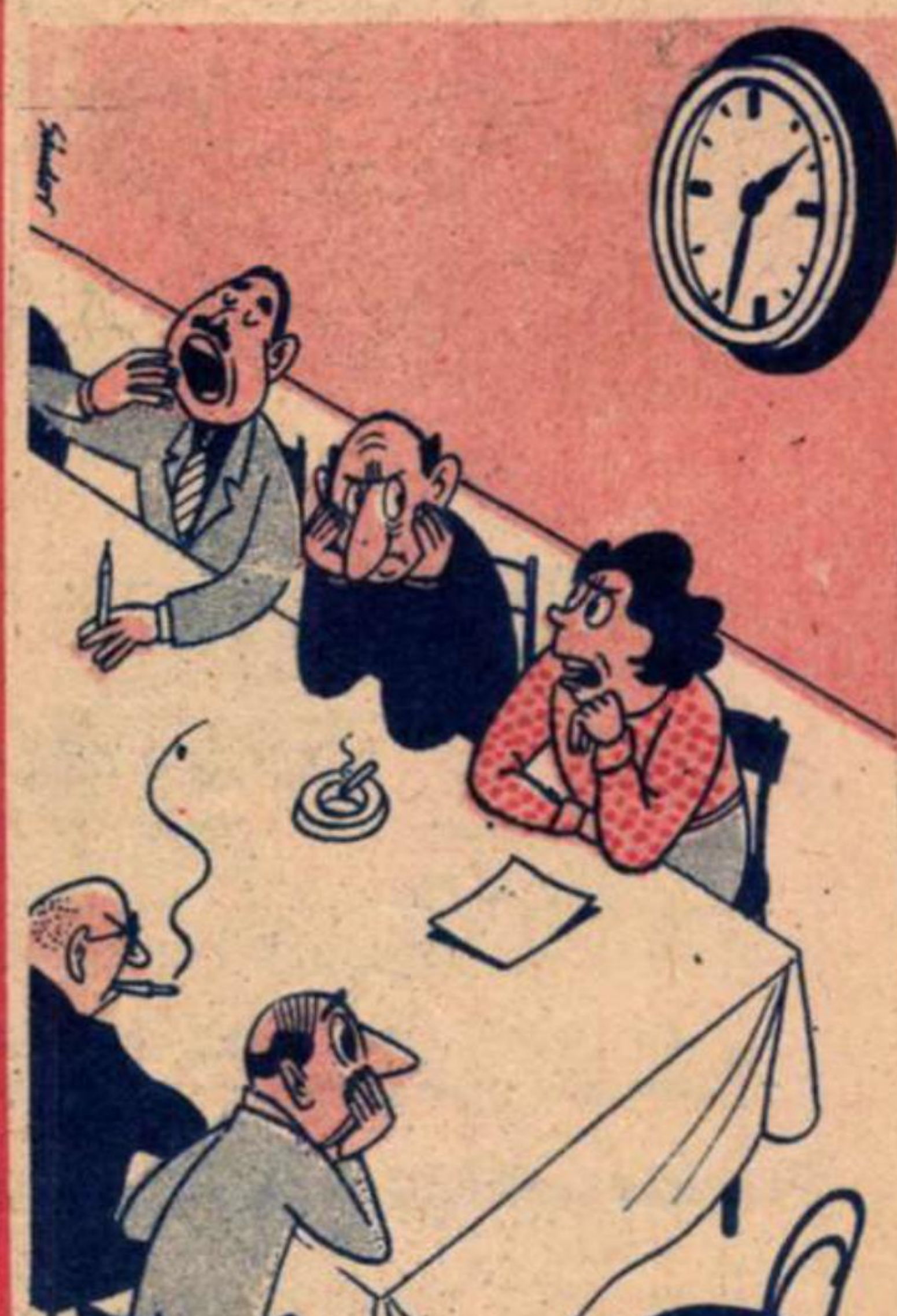

— Hány órára is igérte az igazgató az értekezlet megkezdését?
— Egyet mondott, kettő lesz belőle!

Angolok Koreában

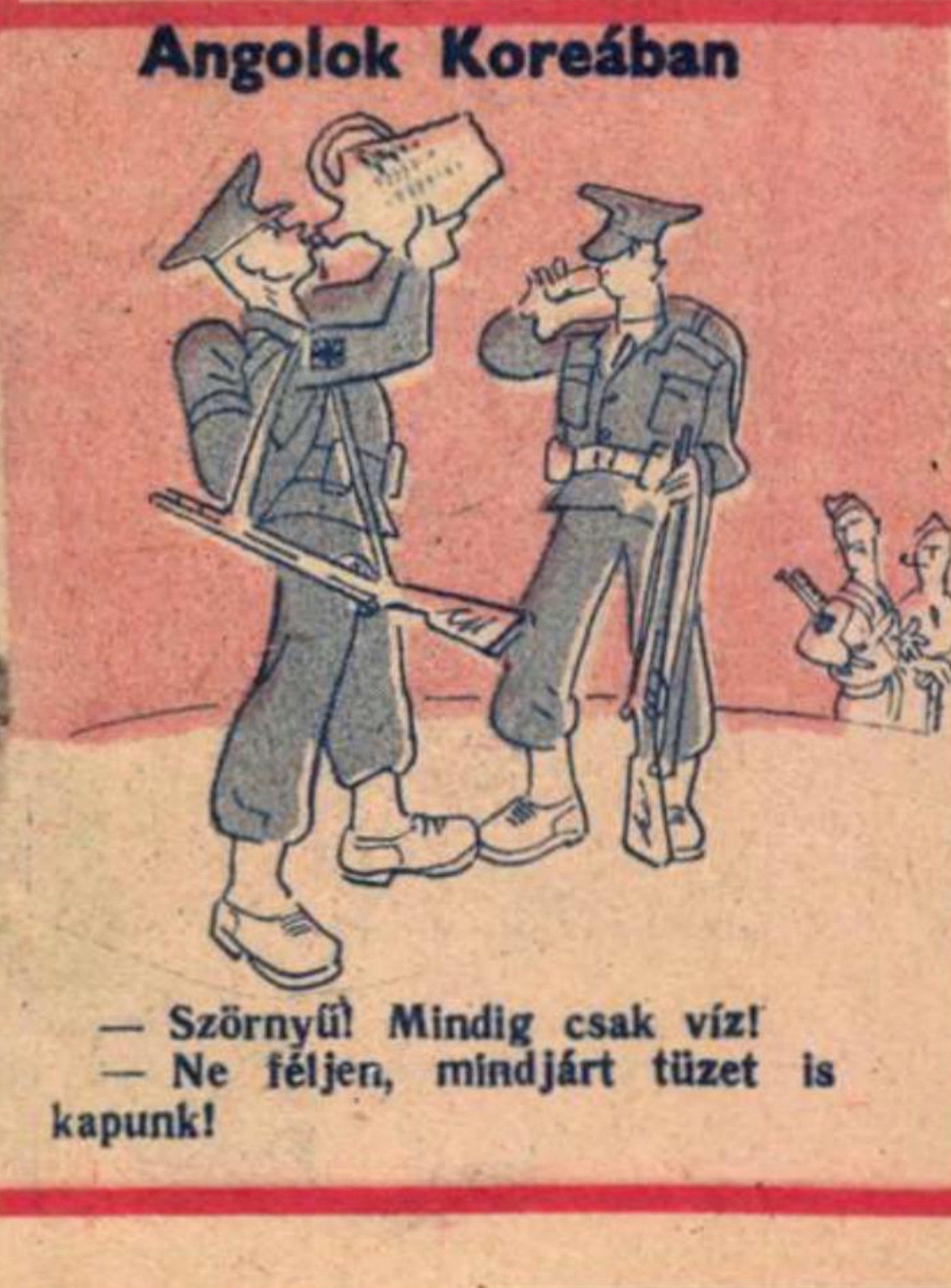

— Szörnyű! Mindig csak víz!
— Ne féljen, mindjárt tüzet is kapunk!

UTCAI TELEFON

(Szín: telefonfülke, személyek: én és a telefon.)

ÉN: Leakasztom a kagylót, bedobok egy tantuszt és várok a búgó jelre, mert így írja elő a végzetem, ill. az utasítás.

TELEFON: Elnyeli a tantuszt, de búgni esze ágában sincs.

ÉN: Az előírás szerint megrántom a fülét, ill. a fogantyúját, amire ki kellene gurulni az érmének.

TELEFON: Hagyja magát rángatni, de nem köp ki semmit!

ÉN: Mivel mindig csökönyös ember voltam, újabb érmét veszek elő, ahelyett, hogy hazamennék és bevennék egy kalmopirint.

TELEFON: Elnyeli az újabb abrakot és bátorságom jutalmául búgni kezd.

ÉN: Lihegve tárcsázok.

TELEFON: A szám nem szimpatikus neki, ezért visszaadja a vonalat és kivételesen a tantuszt is.

ÉN: Rángatni kezdem, hátha kijön az előbbi tantusz is, de nem jön. Ezután újból bedobom az előbb kiköpött érmét.

TELEFON: Nem szereti a már egyszer megrágott dolgokat, tehát nem búg.

ÉN: Még van egy érmém, amiért is felteszem a kérdést: telefonálni vagy nem telefonálni? Fej, vagy írás! Írás, bedobom.

TELEFON: Rögtön érzi, hogy új falat! Búg!

ÉN: Tárcsázok — közben állandóan attól rettegek, hogy a szám mással beszél, mert akkor szörnyethalok.

TELEFON: Kapcsol. Szám jelentkezik.

ÉN: Jajjjj!! Csak felvegyék!

TELEFON: Csönget, vonal végén felveszik!

ÉN: Szervusz Pistám! Ne haragudj, hogy nem tudtalak pontosan felhívni, de kínlódtam ezzel a rothadt telefonnal . . .

TELEFON: Szétkapcsol! Neki is van önérzete!

(K. J.)

Új „Nevető ember“ Franciaországban

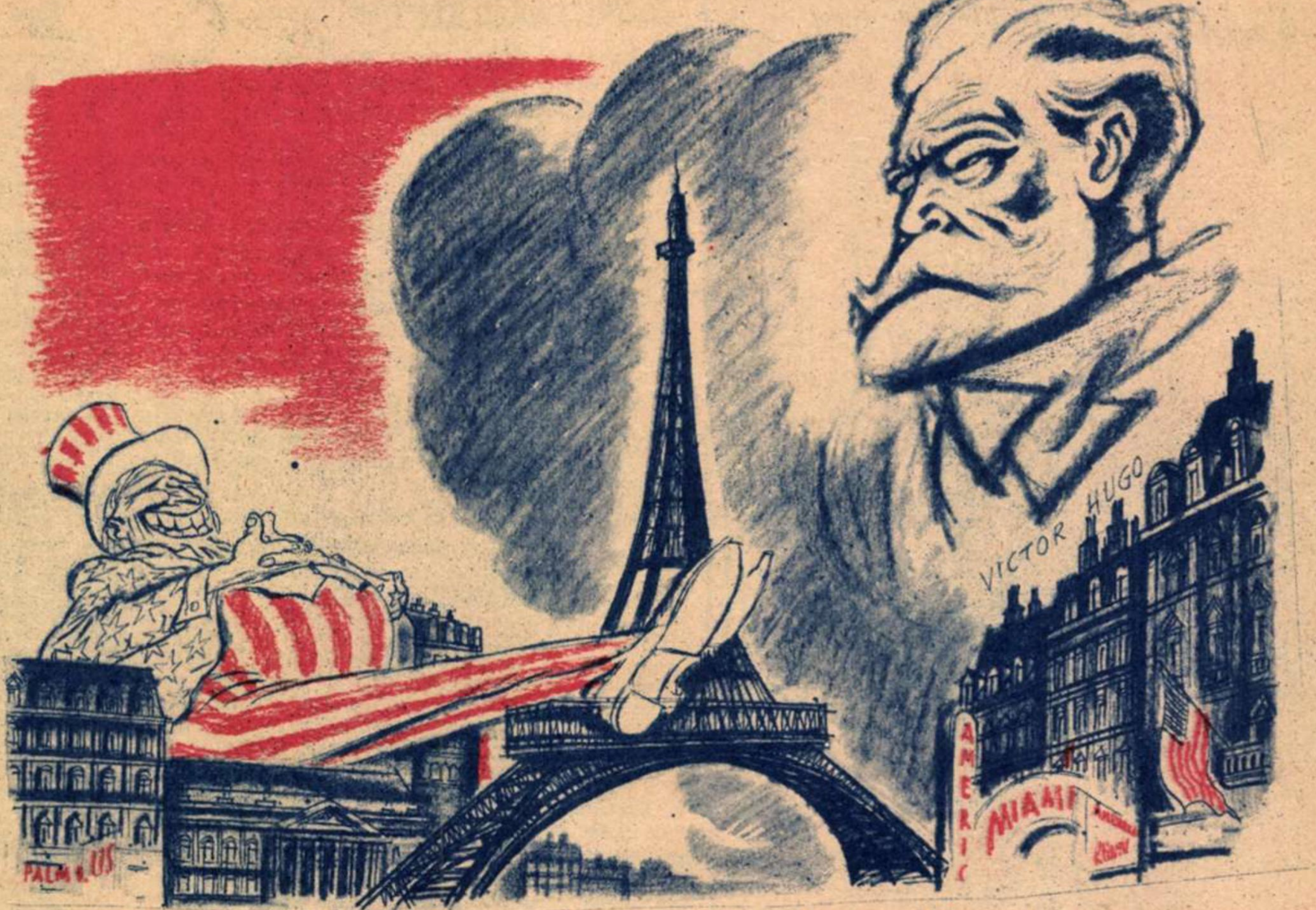

Victor Hugó: Én ismerem a franciákat. Az nevet igazán, aki utoljára nevet . . .

Megkezdődött a Maróczy-emlékverseny

Botvinnik szovjet világbajnok és Szabó László nemzetközi nagymesterünk, valamint szurkolóik: a moszkvai „Krokodil“ és a budapesti Ludas Matyi.

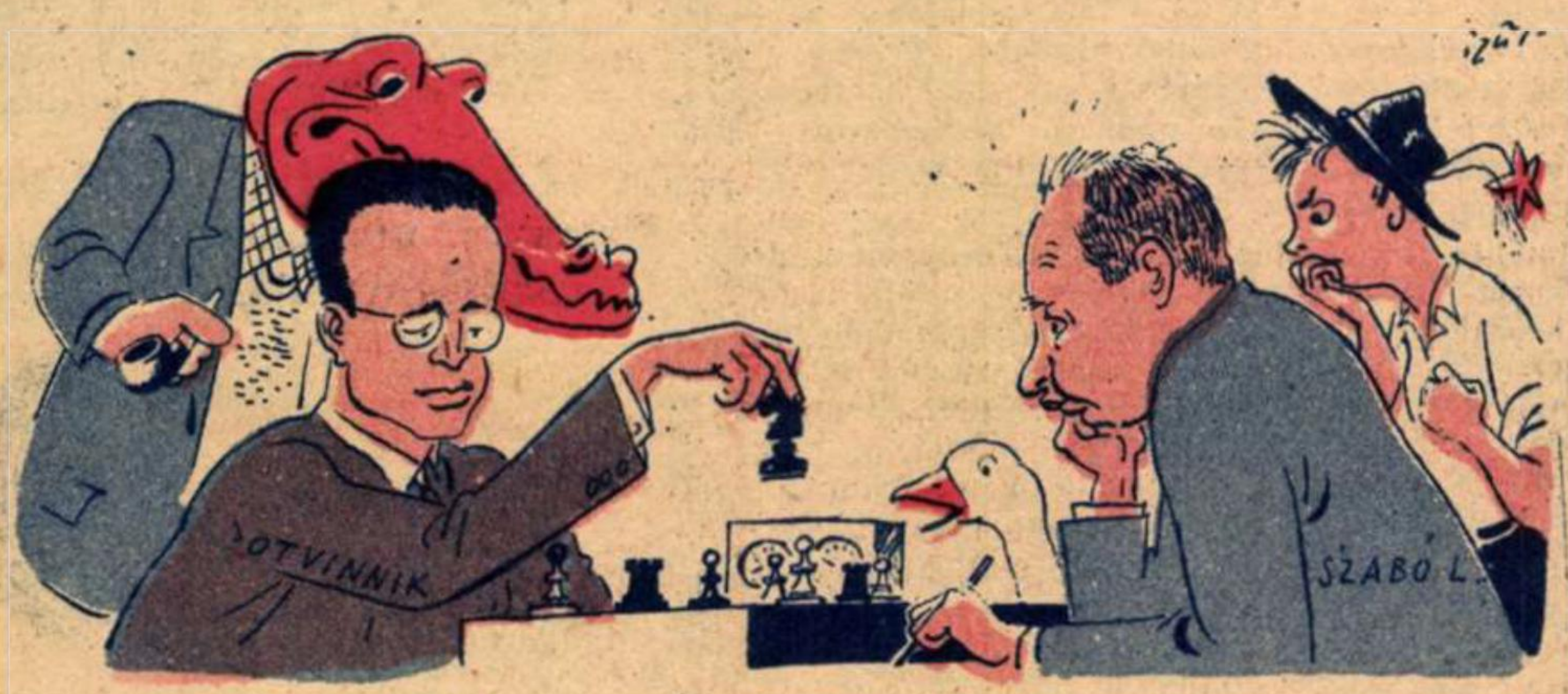

A SZOVJET-MAGYAR BARÁTSÁG hónapja

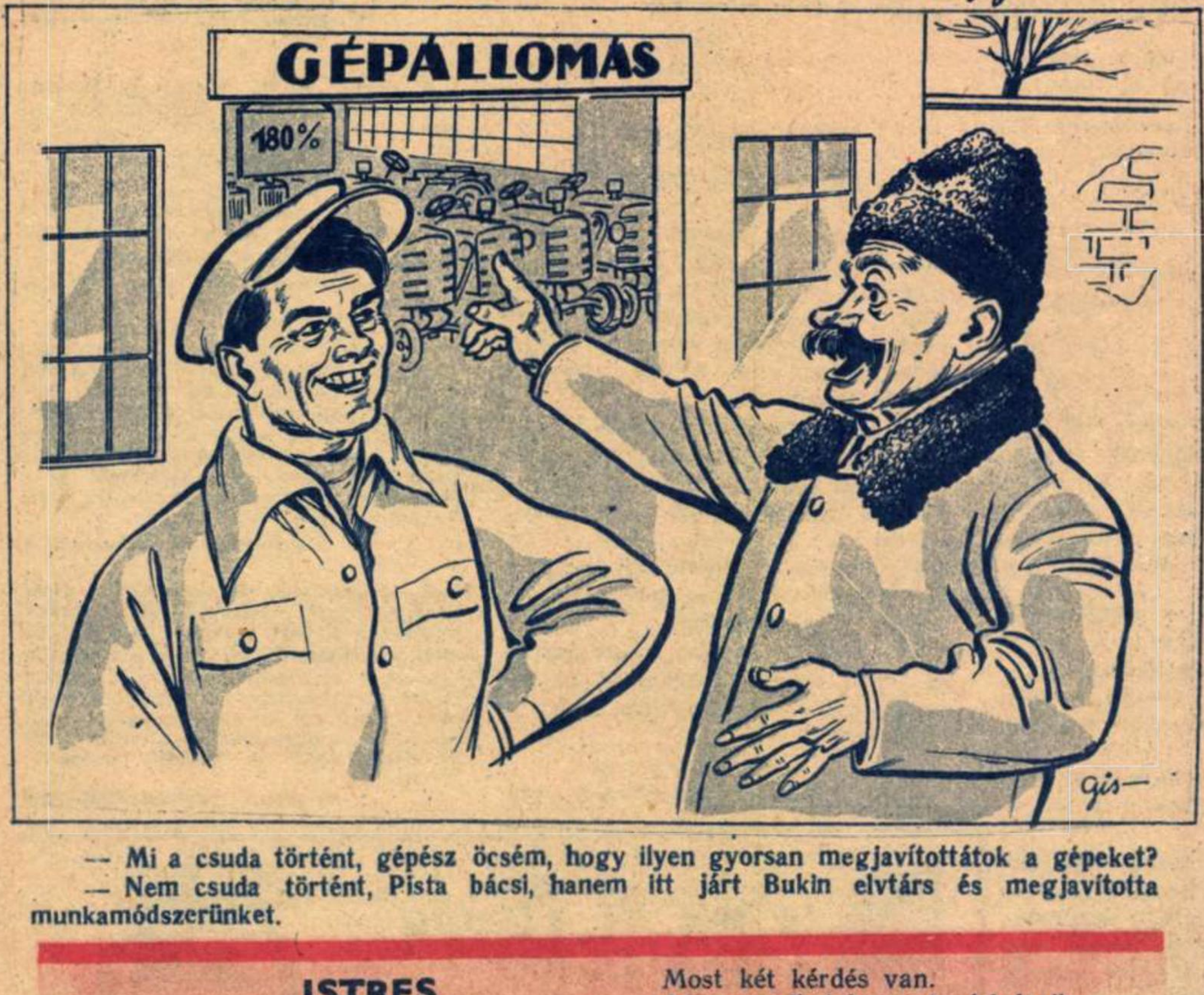

— Mi a csuda történt, gépész öcsém, hogy ilyen gyorsan megjavítottátok a gépeket?
— Nem csuda történt, Pista bácsi, hanem itt járt Bukin elvtárs és megjavította munkamódszerünket.

ISTRES

A franciaországi Bouches du Rhone-megyei Istres város repülőterére húsz amerikai bombavető repülőgép érkezett. A repülőteret ezentúl amerikai katonai repülőgépek részére tartják fenn és ezért amerikai katonai rendőrség őrzi. A város lakossága felháborodottan tiltakozott az amerikai megszállás ellen; felháborodottan, de hiába.

Most két kérdés van.

Az amerikaiak azt kérdezik, hogy miért ne őriztethetné az egyik egyenrangú szövetséges a katonáival a másik egyenrangú szövetséges repülőterét.

A franciák viszont azt kérdezik, hogy akkor miért az amerikai katonák őrzik az istresi repülőteret és miért nem a francia katonák a washingtoni repülőteret.

Lapzártáig Truman még nem válaszolt erre a kérdésre.

Denevérek

Oscar Wilde egyszer azt mondta: „Nem a művészet utánozza az életet, hanem az élet utánozza a művészetet.“ Ez az „aforizma“ eddig minden józaneszű ember szemében ostobaságnak látszott. Paradoxonnak nevezték, ami magyarul ökörséget jelent. (Nem szószerinti fordításban, tekintet nélkül az ox-ra.)

Mindeddig, mondom. Addig, amíg Manstein, a hírhedt gyilkos náci tábornagy be nem vonult a Nyugat-Németország angol övezetében fekvő werli börtönbe. Mert ez a werli „börtön“ hajszálpontos precizitással utánozza Strauss „Denevér“ című vígoperájának börtönét, ahol a foglyok ki-bejárkálnak, de inkább be, mint ki, mert ebben a börtönben pezsgőznek, pajzán hölgylátogatók vendégszerepelnek és a rabok táncmulatságokat rendeznek. Persze azért nem egészen pontosan utánozza Werli börtöne Strauss börtönét. Mert Strauss börtönében Eisenstein táncolt, pezsgőzött és mulatozott, de nem irányította Nyugat-Németország politikáját és nem tárgyalt Truman megbízottaival, annyival is kevésbbé, mert akkor Truman még meg sem született; azóta azonban, sajnos, megszületett.

A feltűnő a dologban az, hogy Manstein tábornagy most hétnapos szabadságot kért és kapott az angoloktól. Nem az a feltűnő a dologban, hogy az angolok a legnagyobb háborús bűnösök egyikének hétnapos szabadságot adnak, hanem az, hogy Manstein a börtönből hétnapos szabadságot kért.

Vajjon minek az neki? Hiszen mint háborús főbűnös az angolok fogházában is teljes szabadságot élvez és ott tetejébe még a rabkosztja és a rabpezsgője is megvan neki.

Sétáltassuk meg teheneinket!

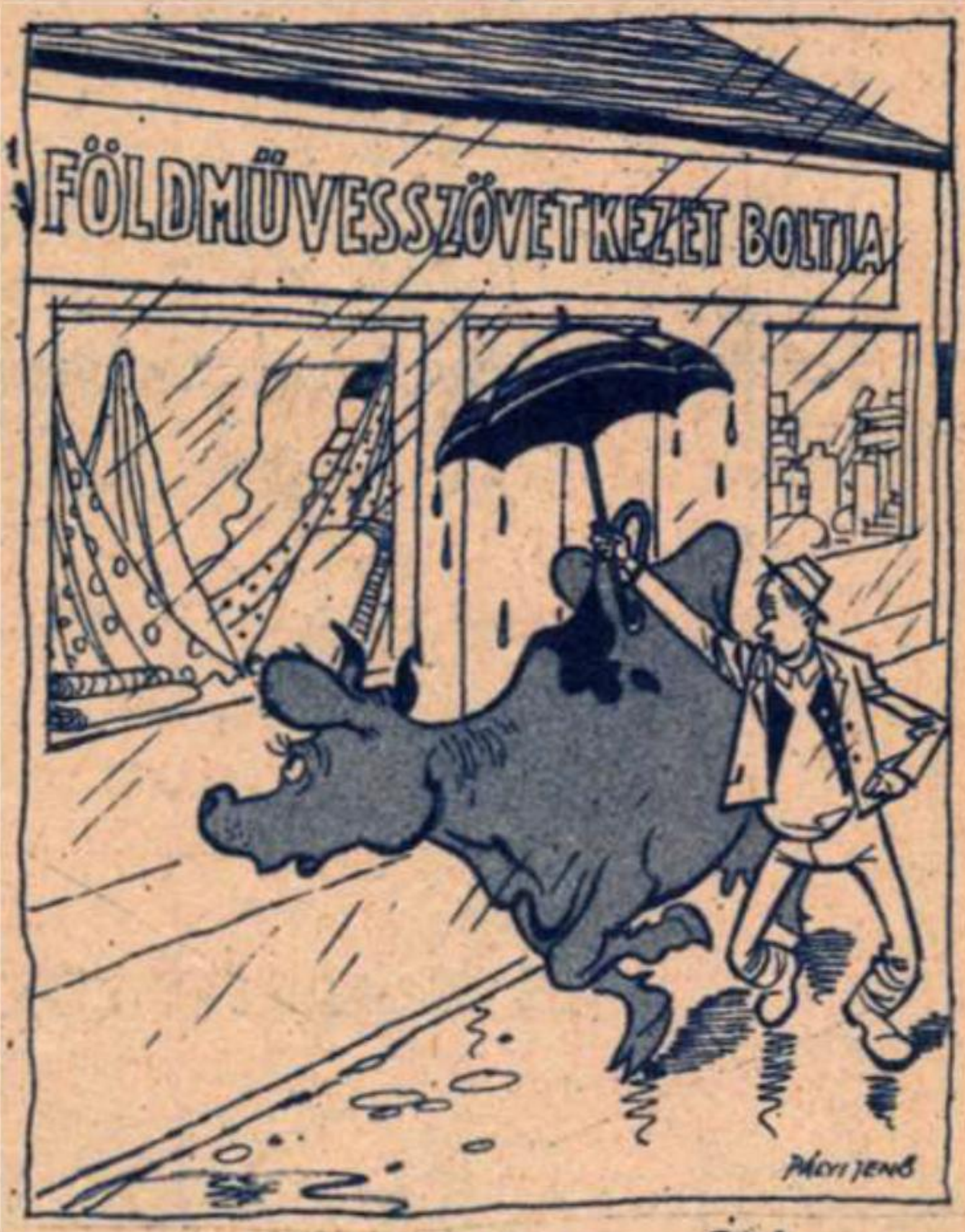

— Ne kirakatot nézegess, Riska, nem a Váci-utcában sétálsz!

Aminek nem szabadna lennie

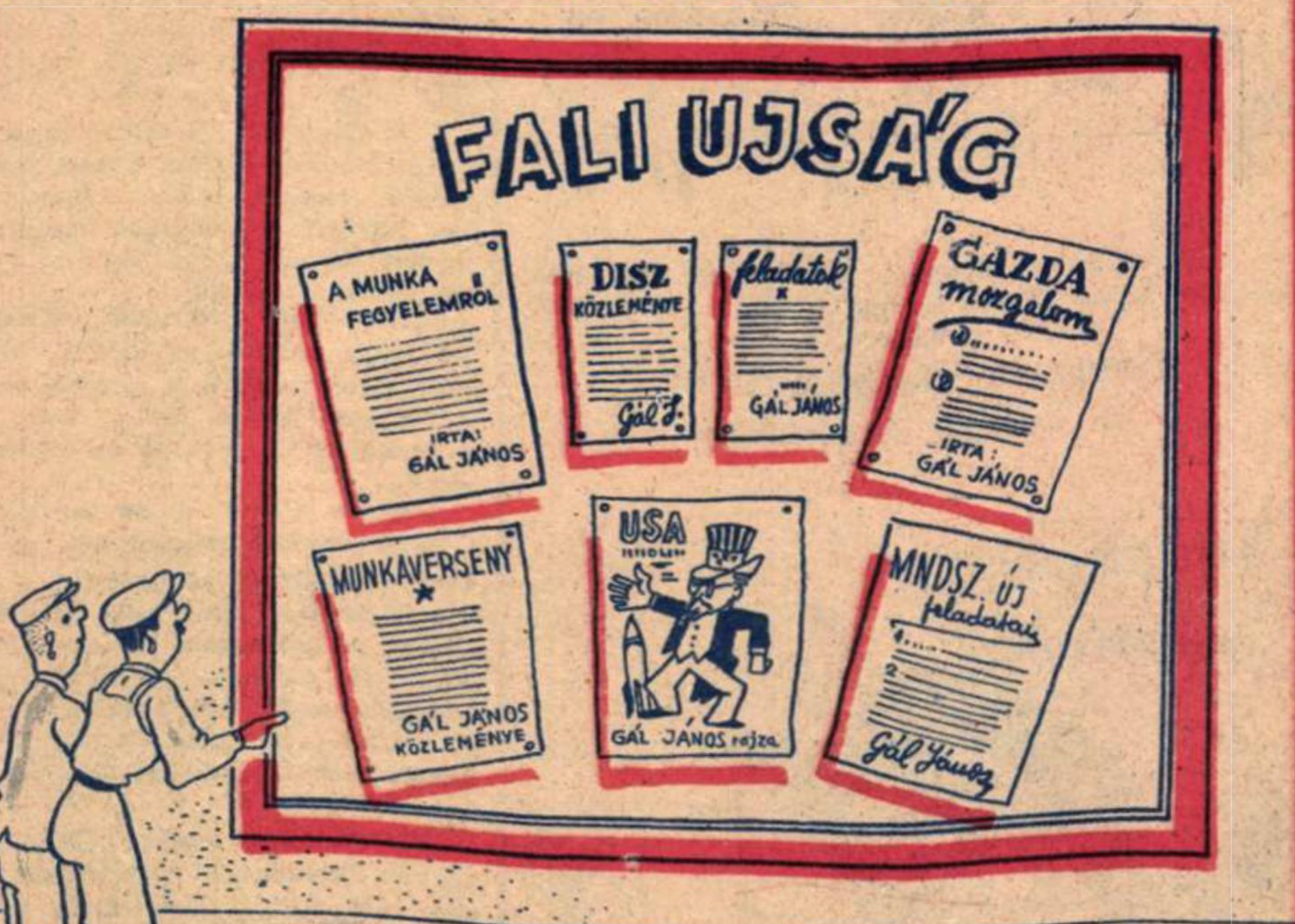

— Kik irtak a faliújságba cikket?
— Gál János és Gál János, aztán Gál János, továbbá Gál János, végül Gál János.

Kívül tágasabb

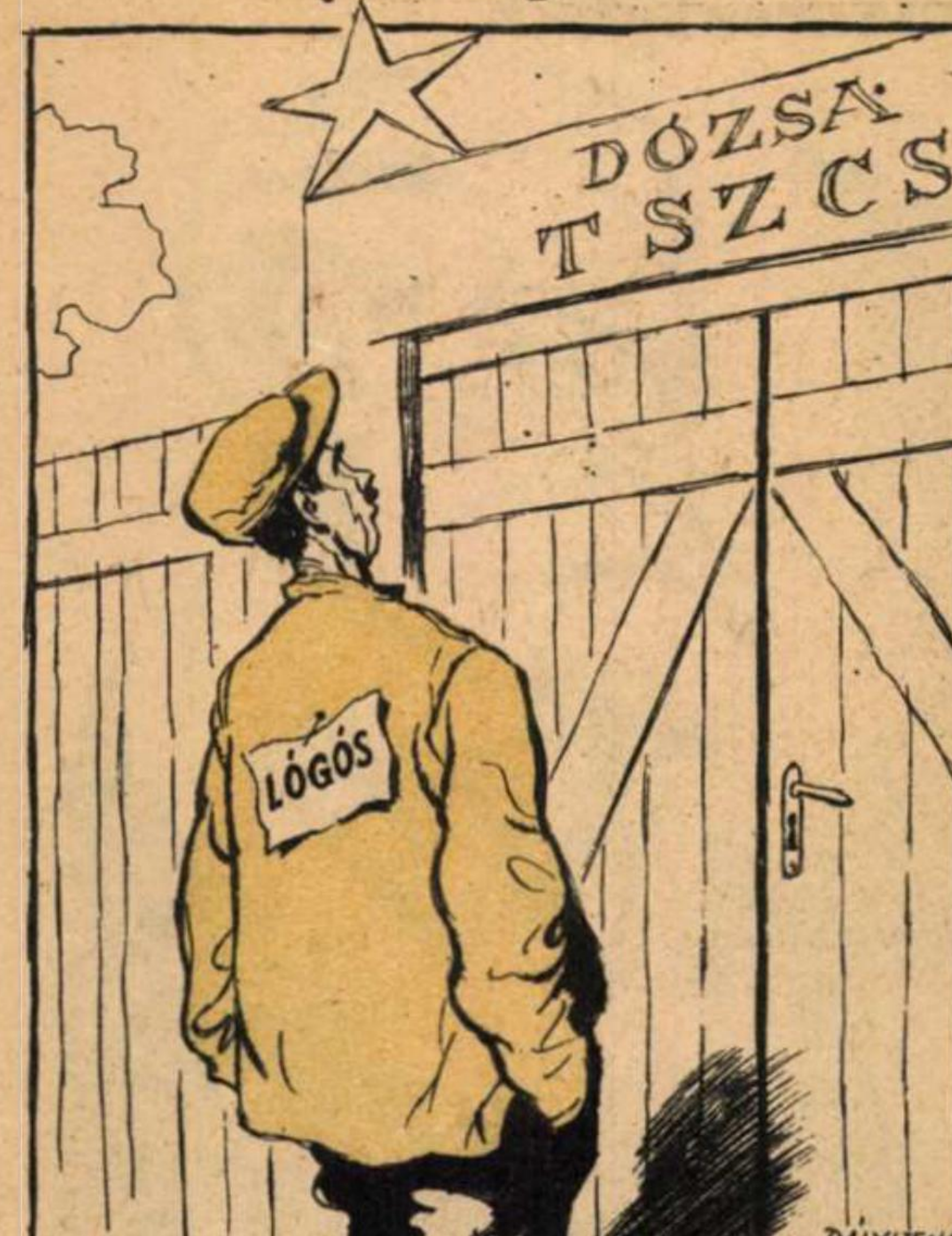

— Hm! Úgy látszik, kizártak. Csak tudnám, hogy miért …

A fecsegő

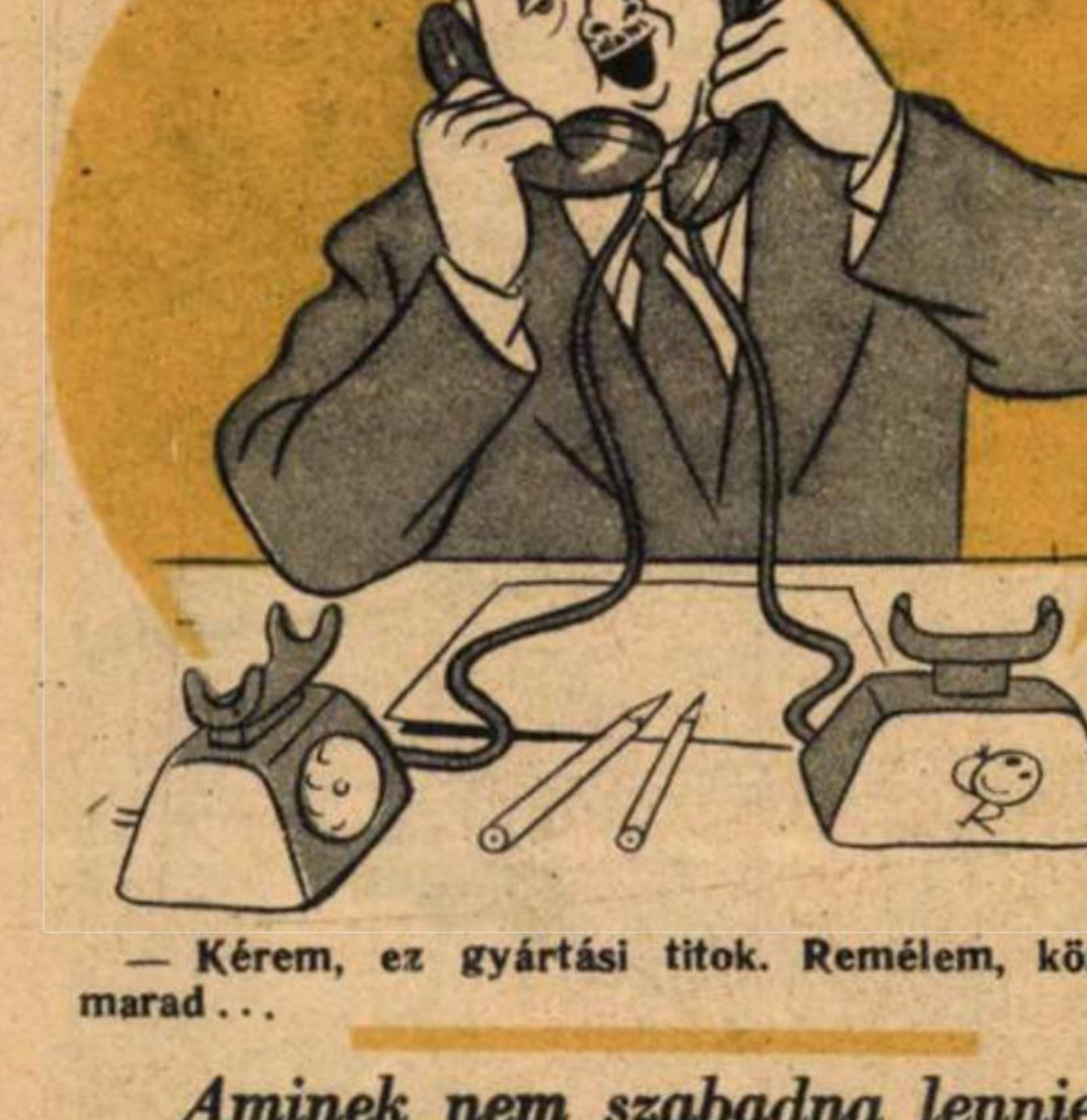

— Kérem, ez gyártási titok. Remélem, köztünk marad …

Aminek nem szabadna lennie

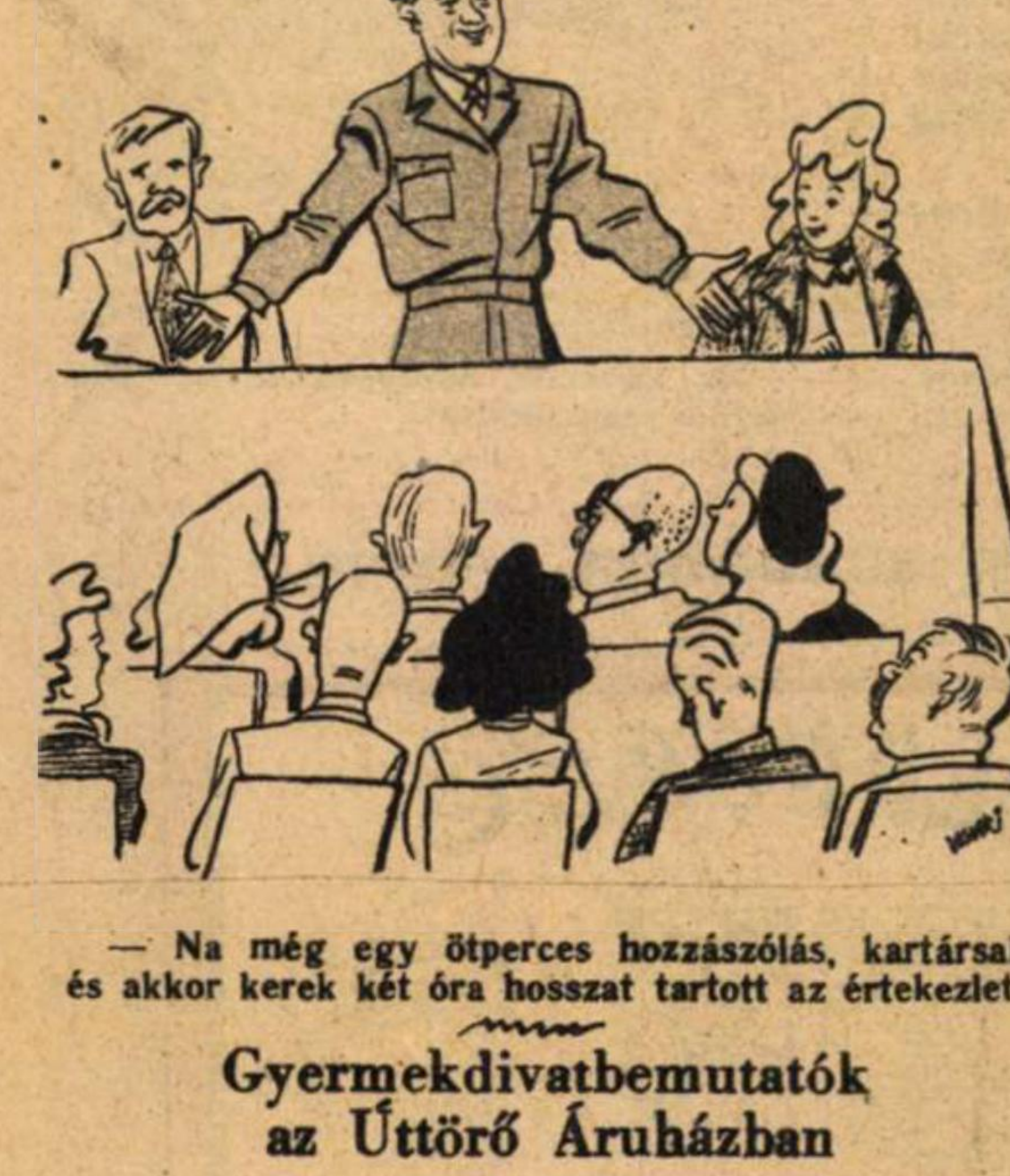

— Na még egy ötperces hozzászólás, kartársak és akkor kerek két óra hosszat tartott az értekezlet!

Gyermekdivatbemutatók az Úttörő Áruházban

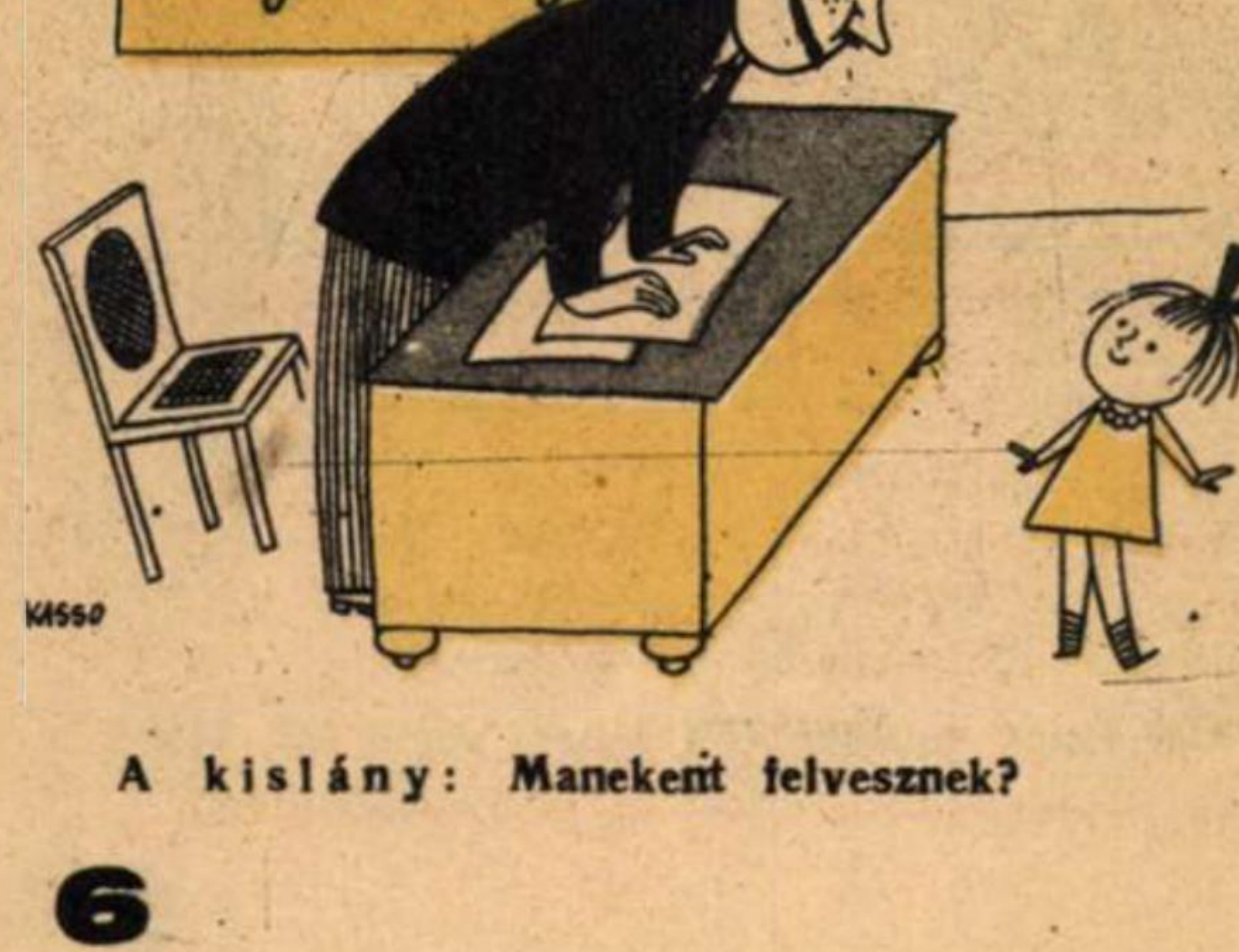

A kislány: Manekent felvesznek?

Le a bürokráciával!

Mi van a Tejvendéglővel?

A Marx-téri úgynevezett „Tejvendéglő" hetek óta ostromlott várhoz hasonlít. Barikádok halmaza, drótakadályok tömege veszélyezteti a vendégek és kiszolgálók testi épségét. Egyre kevesebb vendég keresi fel a lehetetlen állapotok miatt üzemünket.

A tisztaságnak, higieniának nyoma sincs nálunk.

Igaz, nagy szükség volt arra, hogy a hatalmas földszinti helyiséget kikövezzék. De ilyen lassan? Még egy baj van a mi Tejvendéglőnkkel! Az, hogy nem érdemli meg a nevét. A pacal mindenféle fajtája, sokféle húsétel kapható, de tejesétel alig. Az egész országban mindenütt lehet sajtot, tejet, vajat kapni, a mellettünk lévő Közértben is bőségesen kapható, de nálunk, a Tejvendéglőben nem.

Rendet, tisztaságot és tejesételeket kérünk!

A „Tejvendéglő" dolgozói.

AKINEK INGE

December 20-án bementem a Váci-utca 2. szám alatti Férfi Divatszabóság boltjába és 37-es számú inget vásároltam.

Január 1-én felvettem az inget. Bő volt. Családom tagjai azzal vigasztaltak, hogy majd a mosásban összemegy. Délután levetettem, mert úgy néztem ki benne, mintha hirtelen húsz kilót fogytam volna. Megállapítottam, hogy az ing 39-es. Visszavittem az inget a boltba és megkértem, hogy cseréljék ki.

Megtudtam, hogy

1. Biztosan a feleségem vette, mert az asszonyok szeretnek bő inget vásárolni.

2. Biztosan én kértem nagyobb számot.

3. Nem is adhattak 37-es ingeket karácsony előtt, mert akkor nem volt ilyen bőségű ingük raktáron.

4. Én nem értek a szocialista kereskedelemhez, ők jobban értenek hozzá és az ing különben is összemegy a mosásban.

Megkérdeztem tőlük, hogy ki a felettes hatóságuk. Kijelentették, hogy ilyen nincs. Én arra az álláspontra helyezkedtem, hogy „ilyen nincs" nincs. Erre bevallották, hogy a Könnyűipari Minisztériumhoz tartoznak.

A minisztériumban megtudtam, hogy a bolt a Helyi Ipari Igazgatósághoz tartozik. Visszamentem a Váci-utcába és a panaszkönyvet kértem. A bolt egyik dolgozója rögtönzött panaszkönyvet eszkábált és tudtomra adta, hogy írhatok, amit akarok, az inget úgysem veszik vissza. Erre az egész ügyet megírtam a H. I. I.-nek. Január közepén felhívtam a H. I. I.-t, ahol közölték velem, hogy az egész ügyet a Tanácshoz tették át. A Tanács ígéretet tett, hogy január 10-ig értesítik a H. I. I.-t és engem.

Már február végén járunk, de még mindig nem kaptam értesítést. Közben kimosattam az inget, amely nem ment össze a mosásban.

Mindezideig az ingboltnak van igaza, mert a tanács két hónap alatt sem intézte el az ügyet.

Lantos Béla (nyakbőség: 37.)
Szervita-tér 2.

Egy újító levele

A Kőbányai Zománcárugyár dolgozója vagyok. Három évvel ezelőtt újítást adtam be. Az újítás tárgya: olvasztókokilla, 75%-ban eldobott, semmire sem használható anyagból előállítva. Az újítási leírás szerint az új, olcsó kokilla élettartama ötszöröse lett volna a réginek.

Az újítást elfogadták, elkészült a mintadarab, azt jónak találták és kiadták az utasítást a sablon elkészítésére, hogy a gyártás megkezdődhessék.

Biztos voltam benne, hogy az ország minden öntődéje az új, olcsóbb és tartós kokillával fog dolgozni.

Három év telt el, de semmi sem történt. Közben a gyári öntődét beszüntették és nálunk már fel se lehetne használni az újítást.

A balsiker nem vette el a kedvemet, ismét újítottam. Az edényeket zománcozás előtt sósavban pácolják. Ez kádakban történik. Egy-egy kád előállítása 8—10,000 forint. Élettartama a legjobb esetben egy év, de néha csak négy-öt hónap. Az üzemben mindig javítás alatt áll egy-két kád, ez csökkenti a termelést.

Öt hónappal ezelőtt újítást nyujtottam be. Lényege: újrendszerű pácolókád. Előállítási költsége alig 1000 forint, élettartama 15—20 év és házilag előállítható.

Az újítást elfogadták, utasítást adtak a gyártásra, de még mindig nem történt semmi. Azazhogy mégis történt valami. Megkezdték egy régitípusú kád gyártását, amelynek legalább 8000 forint az ára.

Mészáros Jenő
Vecsés, Achim András-u. 55.

Egy körlevél útja

A törökszentmiklósi járási tanács mellett is működik egy Testnevelési és Sportbizottság.

Ez a bizottság a járási tanács egyik földszinti helyiségében dolgozik. A tanács „Petőfi"-sportköre ugyanabban az épületben, egy emelettel feljebb, pontosan a sportbizottság fölött intézi a sportügyeket.

A sportbizottság február 13-án körlevelet küldött a „Petőfi"-sportkörnek. Észszerű lett volna, hogyha a sportbizottság egyik tagja, vagy a tanács valamelyik hivatalsegéde felvitte volna a levelet az első emeletre. Nem így történt. Betették egy borítékba és lebélyegezték „Hivatalból díjátalányozva" feliratú bélyegzővel, elvitték a postára.

A levelet, úgy látszik, nem aznap adták fel, mert csak február 22-én érkezett meg a földszintről az első emeletre. Akkor sem postás hozta, hanem a bizottság elnöke személyesen adta át a „Petőfi"-sportkör egyik tagjának.

A levél tehát kilenc napig utazott, — amíg ugyanabba a házba érkezett, ahonnan elküldték.

A körlevélben az állt, hogy a „Petőfi"-sportkör 15-én tegyen jelentést a bizottságnak. Tekintettel arra, hogy a levél — ismétlem, a földszintről az első emeletre — csak 22-én érkezett meg, — a sportkör nem tudott eleget tenni jelentési kötelezettségének.

Sipos Károly
Törökszentmiklós
Malomipari Egyesülés.

Püspökladányi árak

Hivatalos ügyben Püspökladányban jártam. Az „Utasellátó"-ban ebédeltem. Bőségmenüt rendeltem 13 forintért. Zöldséglevest, füstölt oldalast, lencsefőzeléket és mákosmetéltet kaptam. Étkezés közben megnéztem az étlapot és csodálkozva láttam, hogy a zöldségleves ára 1.40, a lencsefőzelék füstölt oldalassal 7.10, a mákosmetélt 3.20. Ez összesen csak 11 forint 70 fillér.

Megkérdeztem az üzletvezetőt, mi ennek a csodálatos kalkulációnak a titka? Kijelentette hogy általában a menüben adott ételek ára összeadva többet szokott kitenni, mint a menüár. Ez a nap kivétel volt. Furcsálltottam a választ és logikus magyarázatot kértem.

Az üzletvezető azt állította, hogy a menüben két szelet húst adnak, az adagételben csak egyet. Ezt a magyarázatot sem fogadhattam el, mert csak egy szelet húst kaptam a menüben.

Ugyancsak a püspökladányi „Utasellátó"-ban történt, hogy a „Pajtás" csokoládéért 2.16 forintot kértek. Ennek 1.20 forint az ára. A kiszolgáló azt tanácsolta, hogy menjek a szomszédos IBUSZ-pavillonba, ott 1.20-ért megkapom. Még jó, hogy nincs még egy áruda az állomáson mert ott ismét más ára lenne.

Kalmár Emil
Szent István-körút 15.

Kis cipőben nagy differencia

Édesanyám Visnyei Bertalanné három héttel ezelőtt elvitte egyik gyermekem cipőjét a Váci-út 148. alatt Cipőjavító Vállalathoz. Negyvenhárom forintot kértek a javításért. Három hét mulva közölték édesanyámmal hogy a cipő nem készült el, viszont a javítás ára 77 forint 80 fillérre emelkedett.

A cipőt visszakértük s elvittük a Kerületi Cipőkészítő és Javító Vállalathoz, a Nagymező-utcába. Itt ugyanazokért a munkálatokért csak 54 forint 09 fillért kértek és három nap alatt elkészítették.

Felmerül a kérdés: miért került az egyik állami vállalatnál 23 forinttal többe a cipőjavítás, mint a másikban?

Csibi Gergelyné
(XIII., Róbert Károly-körút 40.)

Egyenruhát kérünk!

Az oroszlányi 202. számú ipari tanulóiskolába járunk. Egyenruhát csak a vidéki ipari tanulókon és tanárainkon látunk. Az osztály fele már szakvizsgát tett, de egyenruha még nem volt rajtuk. Az MTH-központtól többször sürgettük a ruhát, de csak ígéretet kaptunk. Pedig március 9-én már mi is egyenruhában szeretnénk ünnepelni.

Az ipari tanulók nevében:
Bevecz Rudolf, Horacsek József,
Poczik Imre és Glumácz György.

Hol a lepedő?

A Széchenyi-fürdőben kevés a lepedő. Szombaton 6 óra tájban már nem jutnak lepedőhöz a fürdőzők. Akik a meleg gőzfürdőből kijönnek, félóráig ácsorognak a lepedős előtt. Várnak, hátha hoznak lepedőt és megtörülközhetnek. De ez ritkán fordul elő, rendszerint vizesen kell a kabinba menni. Segíts hozzá, Ludas, hogy a jövőben lepedőt kapjunk, — ha már kint vagyunk a vízből.

Zalai János,
a Ludas Matyi levelezője

Dohányelosztás

Kutfej községben árulok dohánynemüt. Eddig Lenti községben volt a dohányelosztó. Ez 9 kilométernyire van tőlünk. Újabban a nagykanizsai elosztóból kell beszereznünk a dohányárut. Ez már 44 kilométernyire van. A téli hónapokban szinte lehetetlen a cigaretta és a dohány hazaszállítása. Érthetetlen ez a rendelkezés, mert Kutfej se a Lenti, se a nagykanizsai járáshoz nem tartozik hanem Letenyéhez. Letenyén viszont nincs dohányelosztó, tehát logikus lenne, ha továbbra is Lentiben vásárolhatnánk, annál is inkább, mert dohányárudám a lenti pénzügyőrséghez tartozik.

Most az a helyzet, hogy a nagykiterjedésű iparteleppen emiatt a bürokratikus rendelkezés miatt rossz a dohányellátás.

Kardos Károly, Kutfej.

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi február 6-i száma ismét foglalkozott a „Bástya"-cigarettával. A minisztérium utasította a kiskereskedelmi vállalatokat, hogy a rosszminőségű „Bástya" cigarettákat az illetékes dohányelosztóknál cseréljék be jóminőségűre.

A közeli hetek folyamán egyébként a „Bástya" mégsem szűnik meg, hanem új minőségben és új csomagolásban kerül forgalomba.

Belkereskedelmi Minisztérium

*

A Ludas Matyi közölte a Szabadság Állami Áruház dolgozóinak panaszát a Soroksári-úti Ételgyár ellen. A minisztérium vizsgálatot indított és utasította az Üzemélelmezési Egyesülést, hogy új ételféleségeket csak megfelelő kísérlet és a minisztérium külön jóváhagyása után hozzanak forgalomba.

Belkereskedelmi Minisztérium.

*

A 15-ös villamossal kapcsolatos panaszt kivizsgáltuk. Megállapítottuk, hogy a szolgálati utasítás ellenére a végállomás előtt indokolatlanul lassítottak a 15-ös villamos vezetői. Ismét szigorúan utasítottuk a vezetőket, hogy ne lassítsák le a forgalmat, nehogy a munkába siető dolgozók elkéssenek.

Fővárosi Villamosvasút.

A „Filatelisták figyelmébe" című közleménnyel kapcsolatban a pécsi postaigazgatóság vizsgálatot indított. Megállapítottuk, hogy a postahivatal a keletbélyegzőt 1952 január 18-án megtisztította. A hónapot jelző rész „jan."-ról nov.-re csúszott vissza. A hivatalvezető elmulasztotta az ellenőrzést. A kezelőt megbüntettük.

A pécsi postaigazgatóság.

Ne főzzön…
GLOBUS
KÉSZÉTELEK
vegyen KÉSZÉTELT!

TÖBB, MINT BÜROKRÁCIA!

A TÜSPED-del baj van!

TÜSPED dolgozók keresték fel a Ludas Matyit. A TÜSPED a tüzelőszállítási vállalat rövidítése és a TÜSPED-dolgozók azok a rakodómunkások, akik a TÜKER-nél befizetett fát és szenet — nem viszik el a rendelőknek. Vagy legalábbis nem mindenkinek viszik el.

Miért?

Ezt akarják a Ludasnak megmagyarázni a TÜSPED dolgozói. És erre vár feleletet az a Ludas Matyi-olvasó is, aki véletlenül pont akkor volt szerkesztőségünkben, hogy a TÜSPED-re panaszkodjék, mikor a TÜSPED-küldöttség megjelent.

Végre megtudjuk, hogy mi a hiba — reménykedtünk olvasóinkkal együtt.

Megállapodtunk abban, hogy reggel hatkor kimegyünk a TÜSPED Boráros-téri telepére és ott magyarázatot kapunk a rossz tüzelőszállítás okaira. Reggel hat óra... A telep irodájában a következőket halljuk:

— A legnagyobb baj az, hogy nincs rendszer a fuvarlevelek kiadásánál. Megtörténik, hogy innen a IX. kerületből a XIII. kerületi telepre küldik a kocsit brikettért. Ott megrakodunk és hozzuk a tüzelőt egy IX. kerületi lakásba, ami itt van a mi telepünk mellett.

Megszólal K. L. lerakodó munkás:

— Nem ez a legnagyobb baj! Inkább az, hogy a TÜSPED vezetősége teljesen eltávolodott a dolgozóktól. A központban nem állnak velünk szóba. Nem tudjuk megmagyarázni, hogy milyen legyen a helyes munka. Pedig mi közelről látjuk a bajokat. Legtöbbször be se engednek bennünket. Csak egyszer egy évben kapunk munkaruhát, amely azonban hetek mulva elrongyolódik. A legpiszkosabb munkát végezzük, de sem fürdőjegyet, de még a kollektivben előírt feketekávét sem kapjuk meg. Van itt ugyan egy csomag árpakávé, de fazék sincs, amiben megfőzhetnénk. Mentőszekrényünk sincs, pedig sok a sérült.

Az újságíróban most megszólalt a szénrendelő:

— Én is szeretném megkapni a szenemet. Miért nem kapom meg?

— Mindjárt megmondjuk, — mondja H. I. — Azért, mert majdnem mindent a józsefvárosi pályaudvarról kell elvinni. Ugyanis az a helyzet, hogy minden szén oda fut be. Ott háromszáz kocsi vár állandóan a berakásra. Persze ez a mérlegelés miatt lassan megy. A vagonokból sem lehet gyorsan kirakni a szenet, ezért a TÜKER állandóan vagonállást fizet. A felek sem kapják meg a tüzelőt, mi alig keresünk valamit, mert ott kell ácsorognunk, miközben a többi telep üresen áll.

— Nem lehetne onnan az én szenemet...

— Nem — hangzik a válasz — mert a sorrendet be kell tartani.

Kitűnik, hogy régebben szervezettebben osztották el a szenet. A TÜSPED egyik tisztviselője Rákosrendezőn dolgozott és a beérkező vagonokat különböző telepekre irányította. Rákosrendezőn rendezte a szénirányítást. A MÁV megszüntette a TÜSPED ottani működését és most ezért megy minden vagon a Józsefvárosiba. Persze ez a rendelet alaposan befűtött a tüzelőnek.

Folytatódik a panaszáradat:

— Megtörténik, hogy a késedelmes berakás miatt éjszaka csöngetünk be egy-egy házba a tüzelővel. Hajnali ötkor pedig már újra munkába kell állni a kocsival. A pénzünket sem kapjuk meg. A TÜSPED ezerötszáz dolgozójának fejenként két-háromszáz forint elmaradt hópótdíj jár, de hónapok óta hiába várjuk. A hitelakciósoktól ugyanis elfelejtettek hópénzt kérni. Biztosan azt is elfelejtették, hogy télen hó szokott lenni.

— A szakszervezet nem segit?

— Melyik? Egyikhez sem tartozunk. A tagok féléve nem tudnak tagdíjat fizetni, mert a szállítómunkások azt mondják, hogy most már a pénzügyiekhez tartozunk, onnan pedig senki sem keres fel bennünket, pedig sürgettük őket. És most még a mérlegről is szeretnénk beszélni.

Ezt a fordulatot nagyon helyeseltük, mert gyakran panaszkodnak olvasóink, hogy a TÜKER—TÜSPED mérlegek enyhén szólva tévednek.

— Egyetlen hitelesített mérleg sincs a TÜSPED-nél, — hangzik a vád. — Házi műhelyben javíttatják. Néha még rosszul sem mér a mérleg. Vádolnak bennünket, hogy mi keresünk a mérlegen. Legutóbb a Kecskeméti utcába vitt a TÜSPED taxin tizedesmérleget, mert a fél murit csinált, hogy nem működik a mérlegünk.

Még tovább tartana a panaszáradat, de a kocsiknak indulniok kell. Persze üresen és természetesen a Józsefvárosi pályaudvarra. Nem akartuk késleltetni az aznapi fuvart, elbúcsúztunk, s arra gondoltunk, hogy az idei széncsatát a TÜSPED bizony elvesztette.

(—sti)

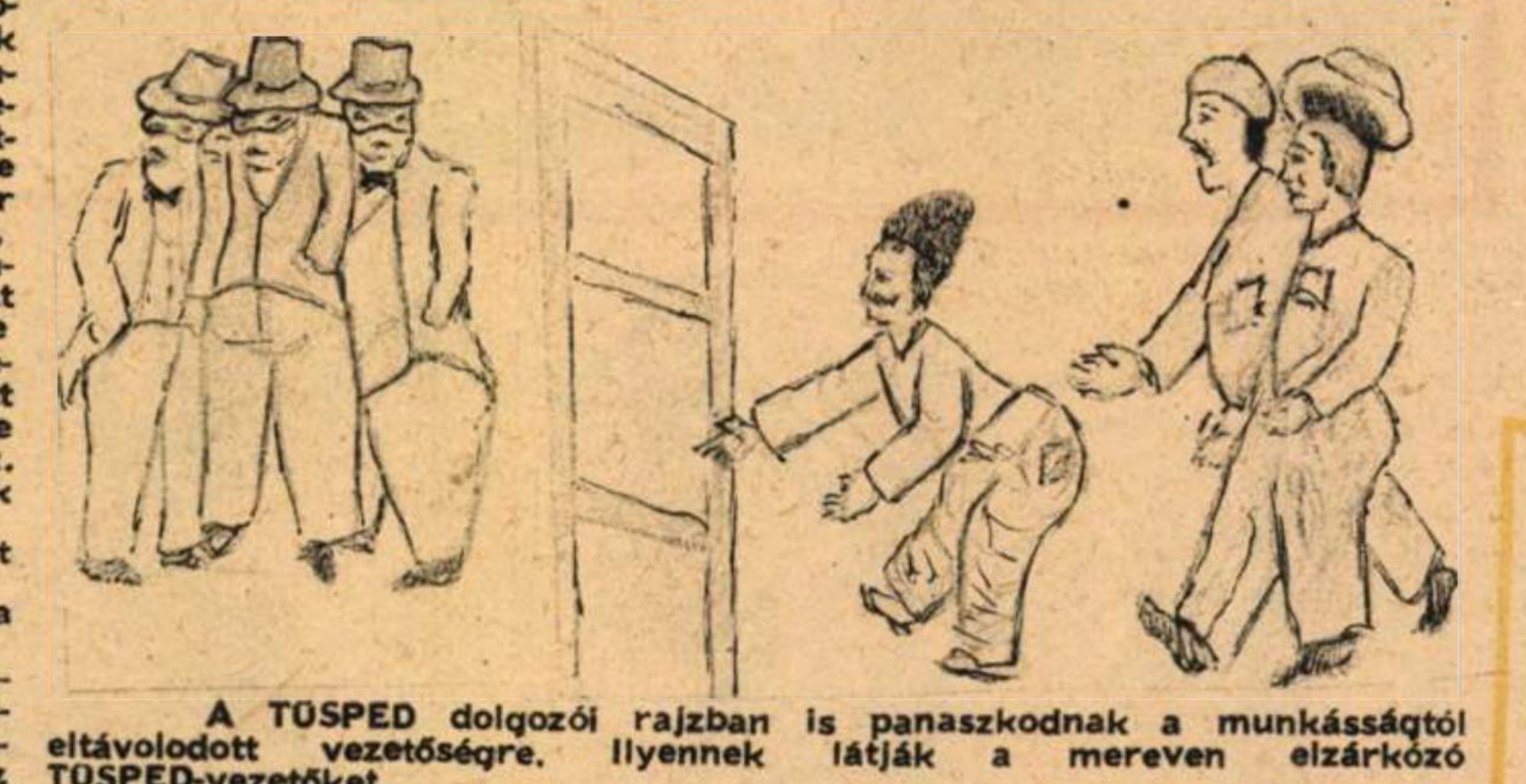

A TÜSPED dolgozói rajzban is panaszkodnak a munkásságtól eltávolodott vezetőségre. Ilyennek látják a mereven elzárkózó TÜSPED-vezetőket.

Levizsgáznak az atlantiak

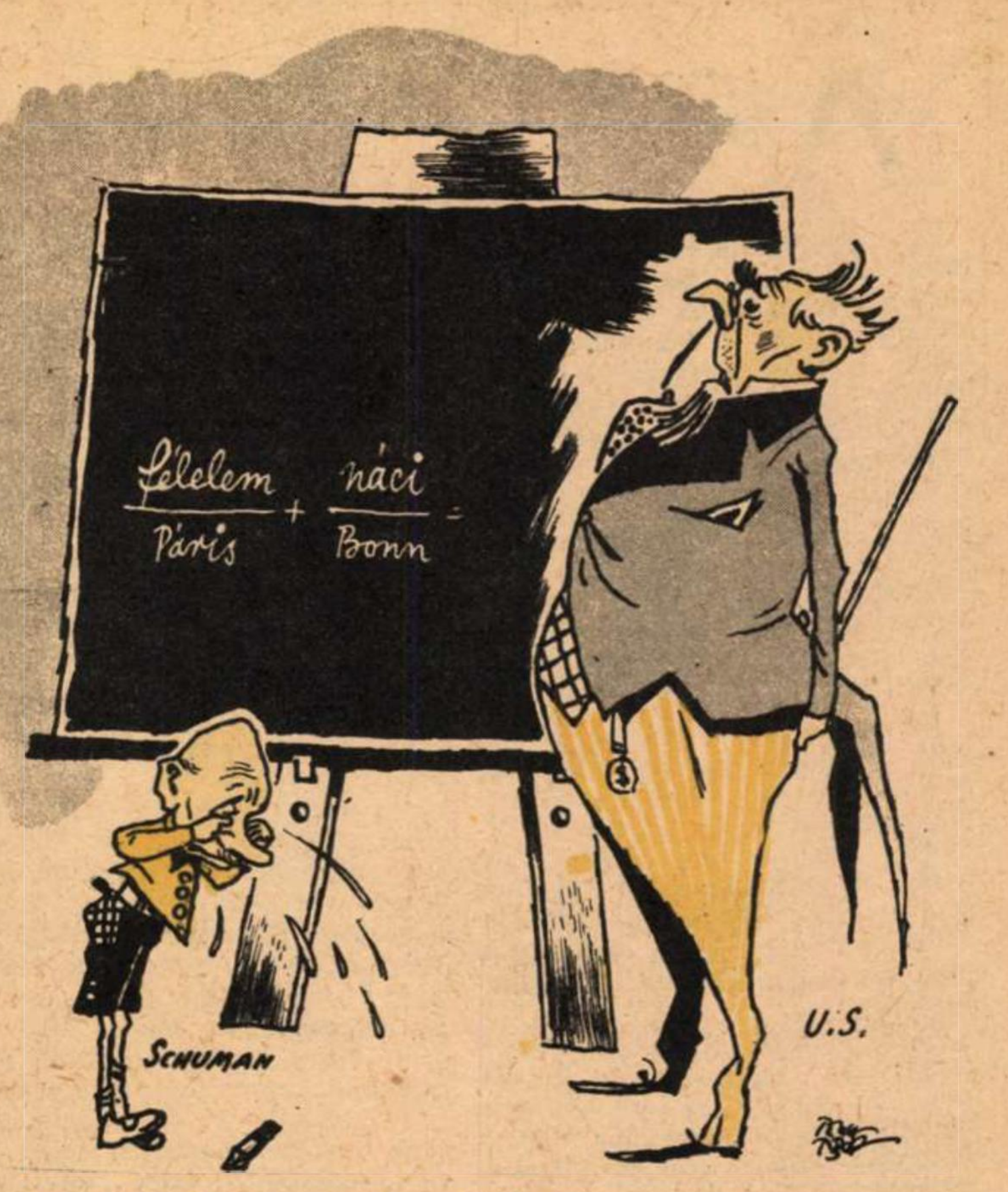

— Tanár úr kérem, nem tudom őket közös nevezőre hozni!

Csodálatos történet

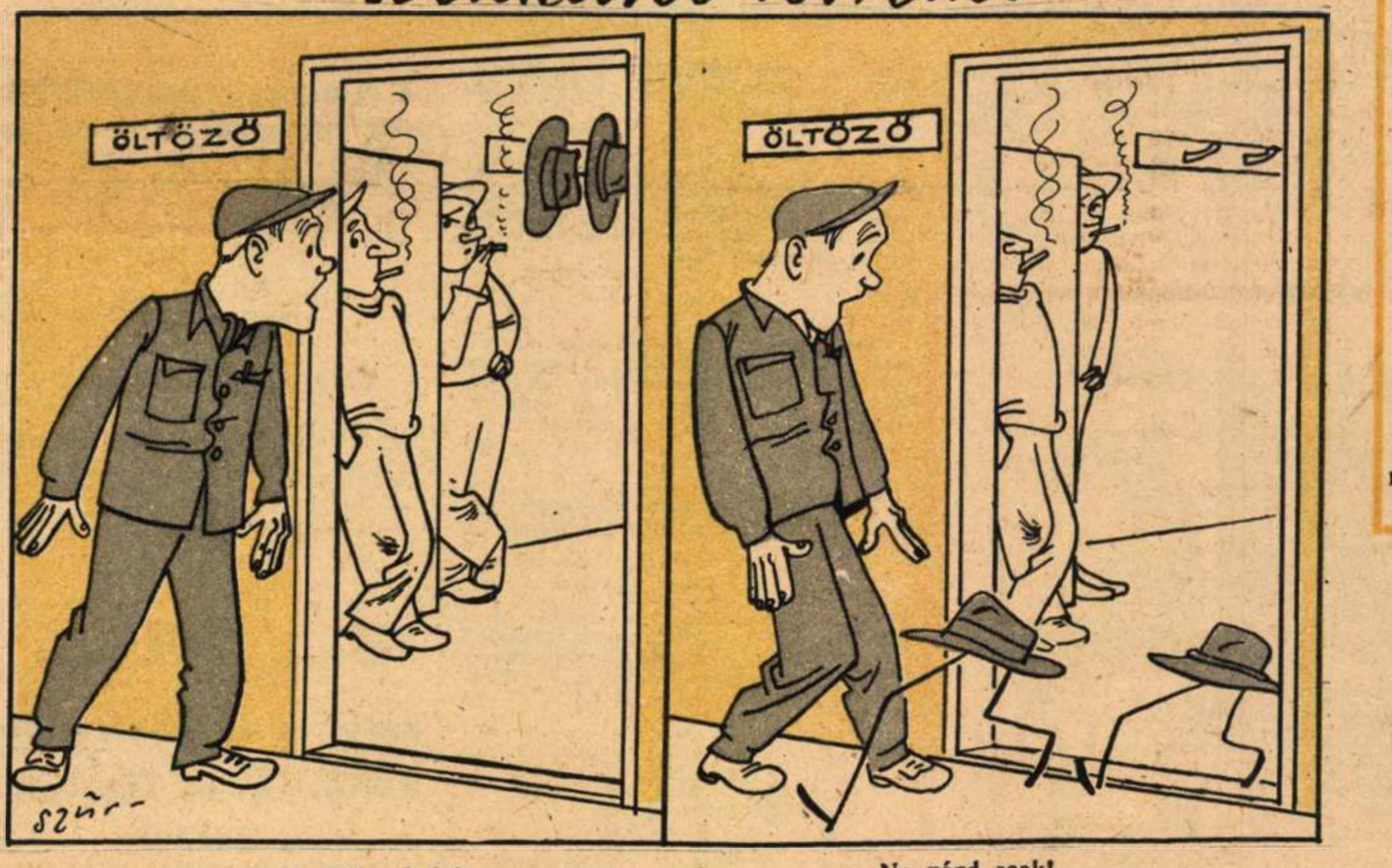

— A bentlógók jöjjenek ki!

— Na nézd csak!

Klinikai eset

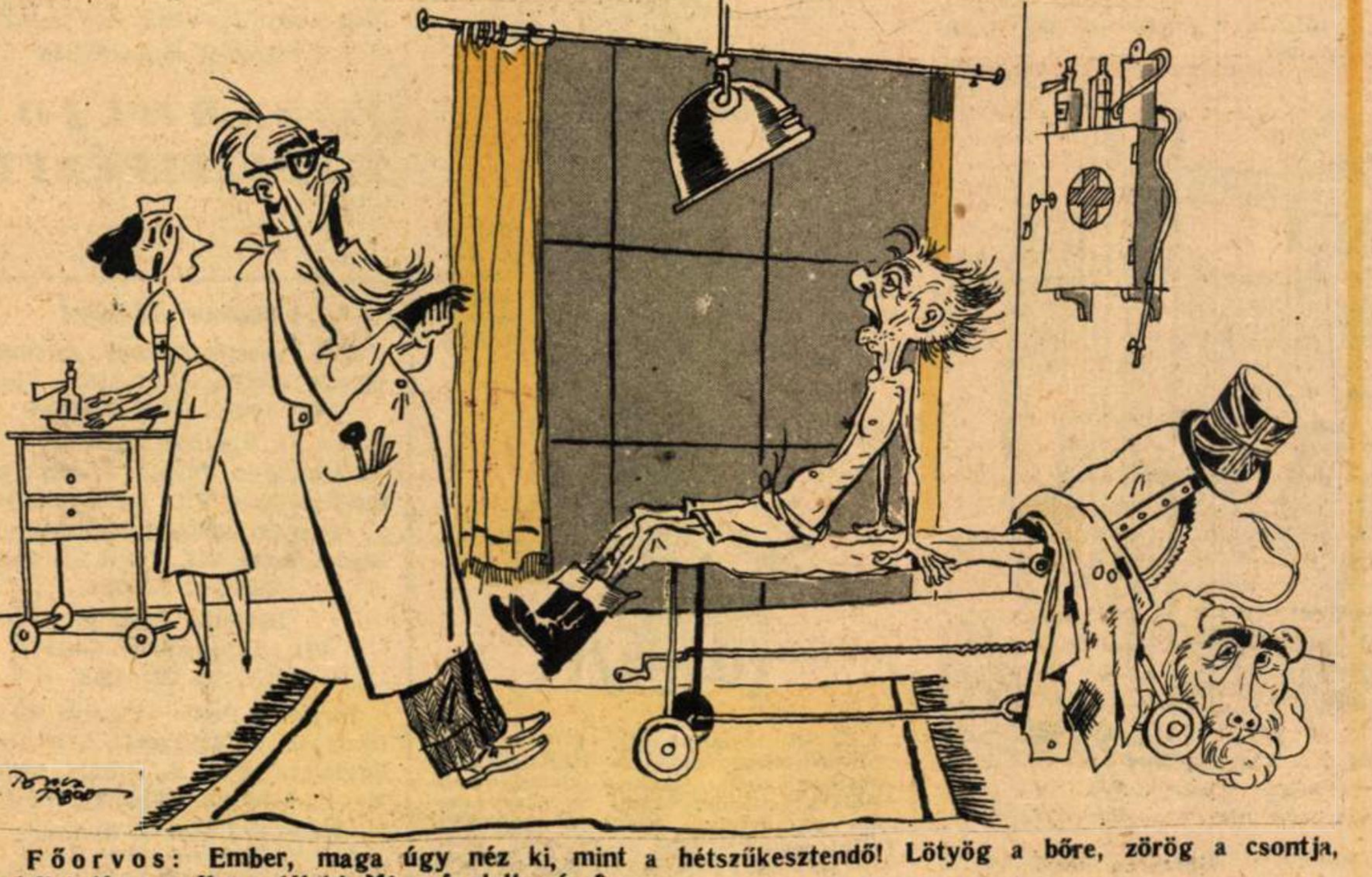

Főorvos: Ember, maga úgy néz ki, mint a hétszűkesztendő! Lötyög a bőre, zörög a csontja, csak hálni jár magába a lélek! Mi a foglalkozása?

John Bull: Az USA szövetségese vagyok...

Párizsi helyzetkép·

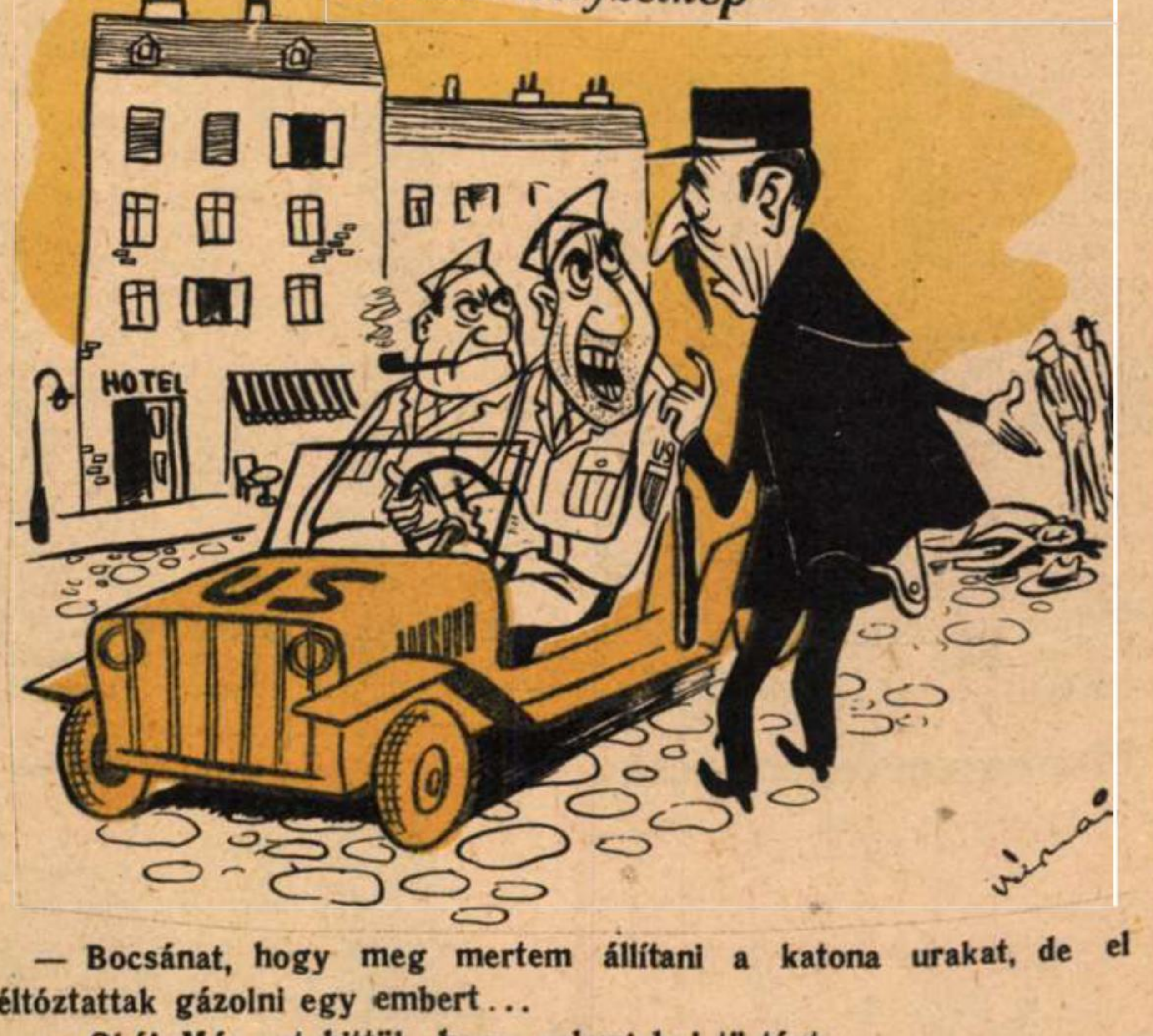

— Bocsánat, hogy meg mertem állítani a katona urakat, de el méltóztattak gázolni egy embert...

— Oké! Már azt hittük, hogy valami baj történt.

Pár szó a közzenéről

A rádiót tiszta szívből szeretem,
Meghallgatom, amikor csak tehetem.
Reggel, bár nincs ugarom, se parlagom,
A vetési tanácsokat hallgatom.
Délelőtt, míg a pecsenyét tüzdelem,
Érdekel a termelési küzdelem.
Mindegy nekem, mi a műsor? Beveszem.
A „közzenét“ tűröm én csak nehezen.
Mit nevezek közzenének? Íme hát:
A prózába beleékelt muzsikát.
Azt, mikor van hangjáték, vagy jelenet,
S közben egy-egy harsány zene megered.
Hangjátékban halk beszéd van, semmi nesz, —
S egyszerre csak közbebőg egy hanglemez!...
Mert az úgy van, édes-kedves Mikrofon,
Hogy a zene, meg a próza nem rokon,
Mind a kettő különböző családfa,
Ne üssön hát a ménkű a csalánba!
Prózához a hallgatóság, ugyebár,
Vad zenei futamokat sohse vár.
Hallgató a készülékhez odaül,
Párbeszédhez van „felajzva“, s csupa fül.
Pereg is a készülékből halk beszéd.
Felsóhajt a hallgató, hogy: — Jaj, de szép...
S mikor még az utolsó szó el se hal, —
Megdördül az „aláfestő“ csatadal!
A hallgató se halott, se eleven.
Azt se tudja: Panni-e, vagy Kelemen?
Nem mese ez, hőn szeretett Rádió!
Egy-egy percet csendben, némán várni jó.
Próza nem jó sippal, dobbal kisérve.
Meghallgatjuk zene nélkül. Miért ne?
Túlzott aláfestés nem úgy fest talán:
Mintha volnánk a ló túlsó oldalán?
Ne sértődj meg, nem eshet ez itt zokon:
Fogd be drótod, s hallgass néha, Mikrofon!

K. TÓTH LENKE

a Ganz HAJÓGYÁRBAN

Úgy gondoltam, hogy egy keveset konyítok a hajógyártáshoz, mert kölyökkoromban igen sok hajót gyártottam, a könnyű fregattoktól kezdve, egészen a teherhajókig. Különösen a számtankönyv lapjai voltak alkalmasak hajóépítésre.

Érthető tehát, hogy nagy izgalommal hajóztam be magamat és kivitorláztam a Hajógyárba. Kis déli-délnyugati széllel és egy bajuszos soffőrrel, minden baj nélkül, szerencsésen megérkeztünk, révbe jutottunk.

Az épülő hajó a parton vesztegelt, körülállványozva, mint egy épülő ház. A matrózok helyett egyelőre kovácsok, hegesztők, tömítők, szegecselők dolgoztak a hajón. A borítólemezeket szerelték fel a vázra, másszóval felöltöztették a hajót, amely eddig csupasz bordákkal didergett a Dunaparton.

Március huszadikán lesz az a nagy nap, amikor vízre bocsátják. A tervek szerint későbben kellett volna elkészülnie, de a dolgozók Rákosi elvtárs születésnapjára felajánlották, hogy határidő előtt, március huszadikán készen lesznek. Tengerész szaknyelven szólva, teljes gőzzel, ezer csomós sebességgel kezdtek a munkához.

Lelki szemeimmel láttam magam előtt a hajót, amint a tengeren úszik, és kineveti a zord, emelet-magasságú hullámokat, amelyek nem tudják, hogy ez a hajó a Ganzban készült, és hiába dühöngenek. Lelki füleimmel hallottam, hogyan káromkodik folyamatosan az esőköpenyes, viharcsuklyás hajóskapitány, mert nedves időben a csúz bántja a térdkalácsát.

A gyereknek, illetve a hajónak egyelőre még nincs neve. Úgy nevezik, hogy a XXI-es, de ez többet mond nekik, mint a legbüszkébb név. A kovácsműhely, a lemezműhely, az asztalosműhely, az ácsműhely, az egész üzem minden gondolata a hajó. A hajónak készen kell lennie. Az asztalosműhely például minden nap küldöttséget meneszt a főnökséghez, hogy mikor kezdhetnek már az asztalosmunkához.

Ahogy a hajót néztem, kedvet kaptam a hajóinassághoz, vagy a viceadmirálissághoz. Milyen remek lesz majd ezen a hajón utazni. Olyan szépen tudnám kiáltani: hahó föld! Hajóhíd helyett egyelőre egy vékony deszka van lefektetve, azon másztam fel a hajóra. És ott, ahol nemsokára a fedélzet, a kabinok és a parancsnoki fülke lesz, ott most nincs más, mint egy nagy lyuk, azaz a hajóűr. Kishíja, hogy le nem röpdöstem a hajóűrbe, mint egy kecses sirály. Ezek a vékony micsodák úgy himbálództak, remegtek, hullámzottak a lábam alatt, hogy közel álltam a tengeribetegséghez, pedig a hajó még kinn állt a parton. (Inkább megmaradok szárazföldi újságírónak.)

Persze itt is voltak kishitűek, akik azt mondogatták, hogy: no majd meglátjuk, meg, hogy: hümhüm, és: cöcö. De beléjük fagyott a hümhüm az eredmények láttán. Egy-két műszaki vezető nem bízott a sikerben és mindig csak azt verklizték: munkaóra így, munkaóra úgy, amúgy, ámde... A dolgozók röpgyűléseken válaszoltak nekik. Felszólalásukat a hajón folytatták, munkával.

A hajó felett nem fehér albatroszok szálltak, hanem óriási hajóalkatrészek. Síneken ide-oda-csúszkáló daru szállította őket. A daruvezetői-fülke ablakából egy nevető nő figyelte a munkát. Úgy emelgette ezeket a nagysúlyú dolgokat, mint más asszony otthon a főzőkanalat. A munka nagyrésze még hátra van. De a hajó kész lesz, ez olyan biztos, mint ahogy biztos, hogy kétszer kettő négy. A hajógyári dolgozók azért tudnak jól dolgozni, mert ismerik Rákosi elvtárs életét. Egymásután alakulnak az életrajzot tanulmányozó szemináriumok.)

Persze az is megtörténhet, hogy a hajó nem lesz kész pontosan március huszadikára. Könnyen előfordulhat.

Mert lehet, hogy már előbb kész lesz.

Mikes György.

Épül a hajó

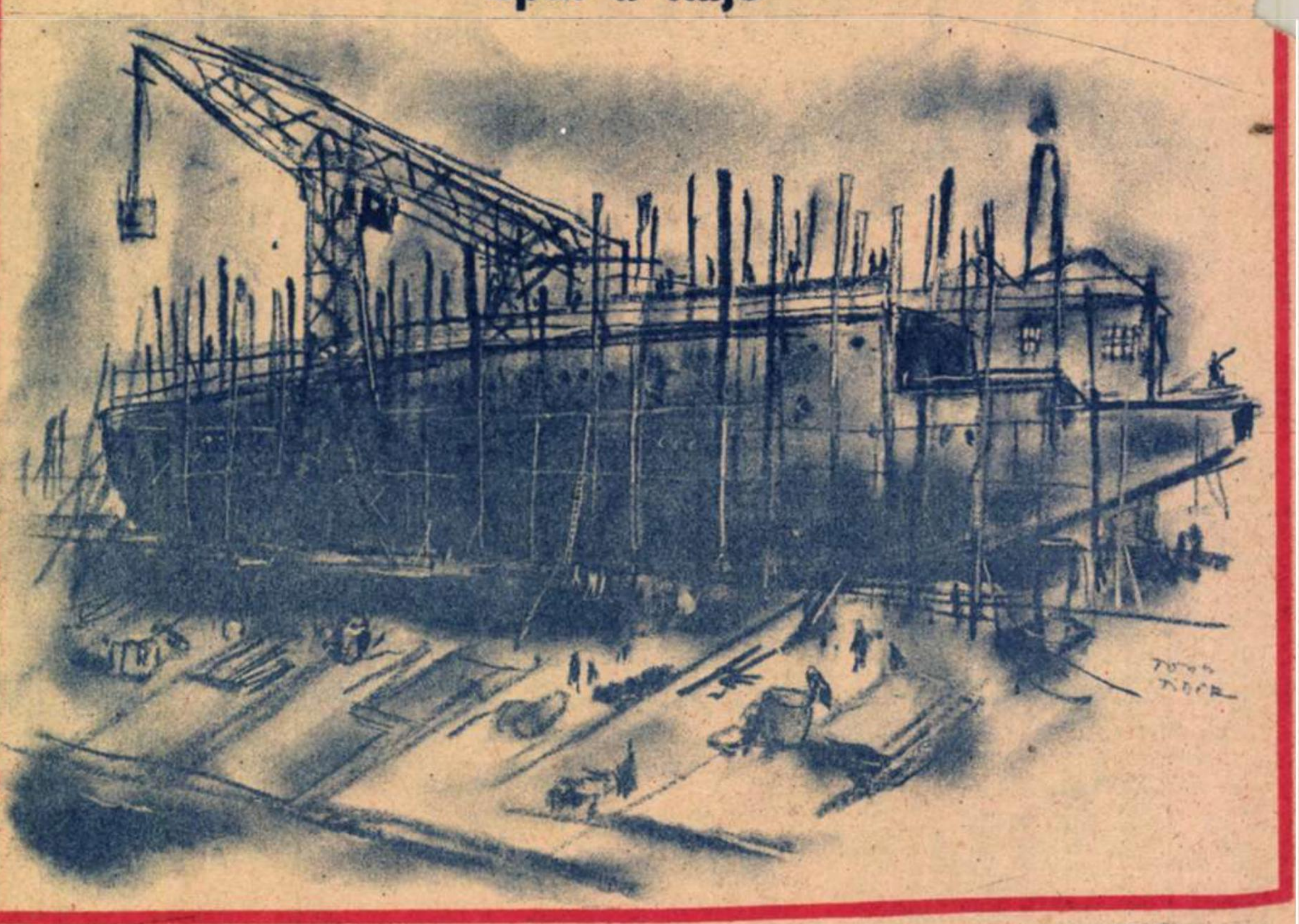

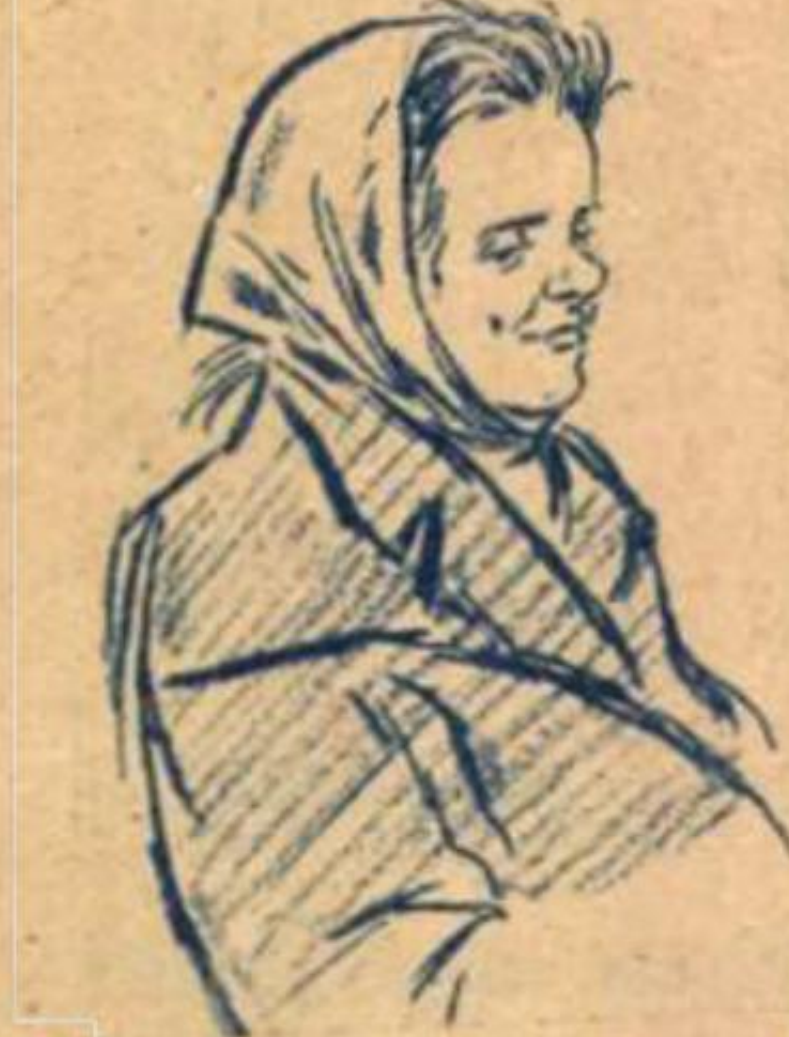

Fischer Julia szöghordó.

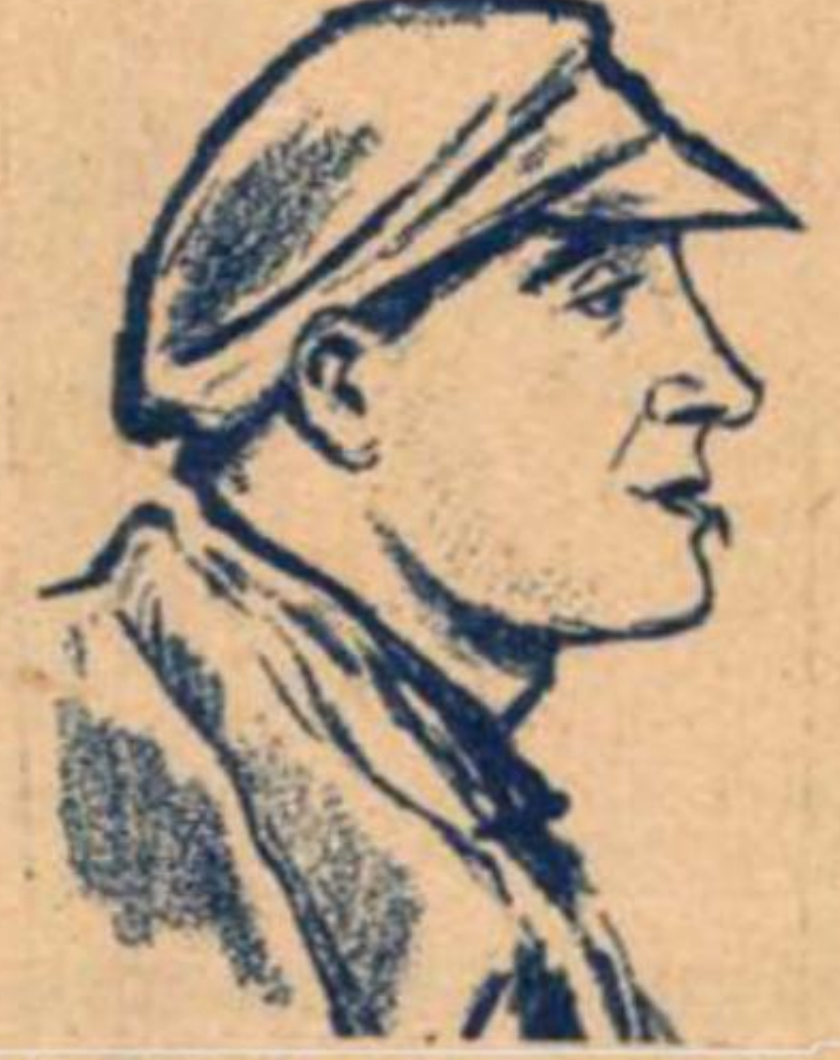

Bordi András sztahanovista szögecselő.

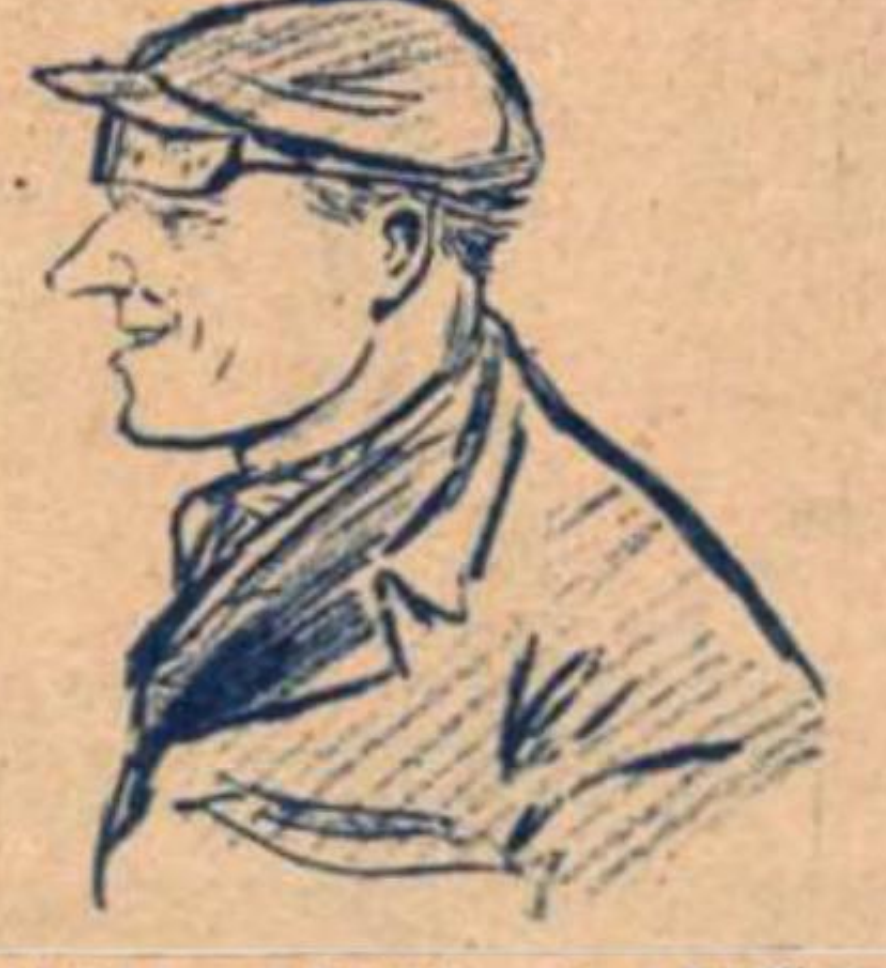

Szőke László, a Szőke-szegecselő brigád vezetője

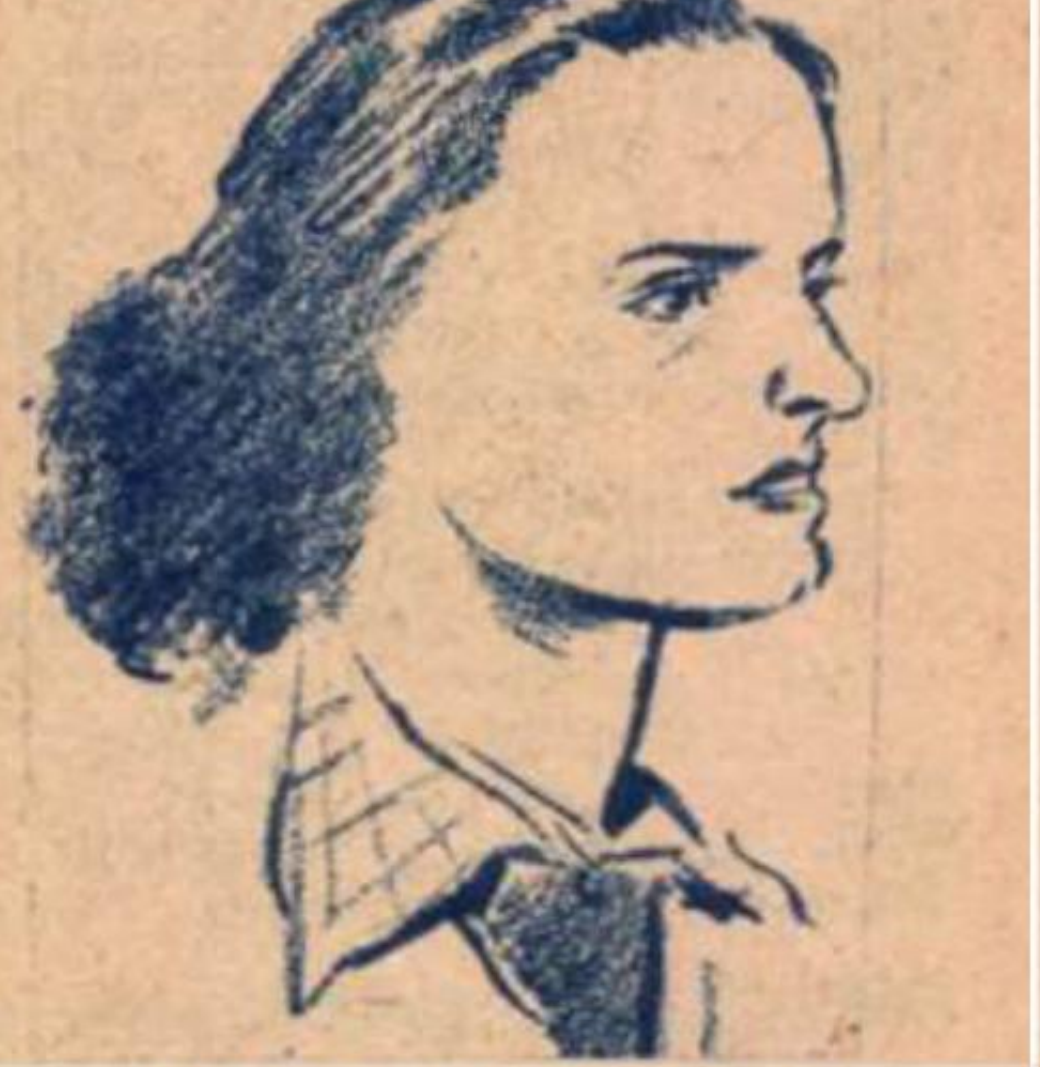

Rajasich Györgyné, oktatási felelős

Munkaszervezetlenség

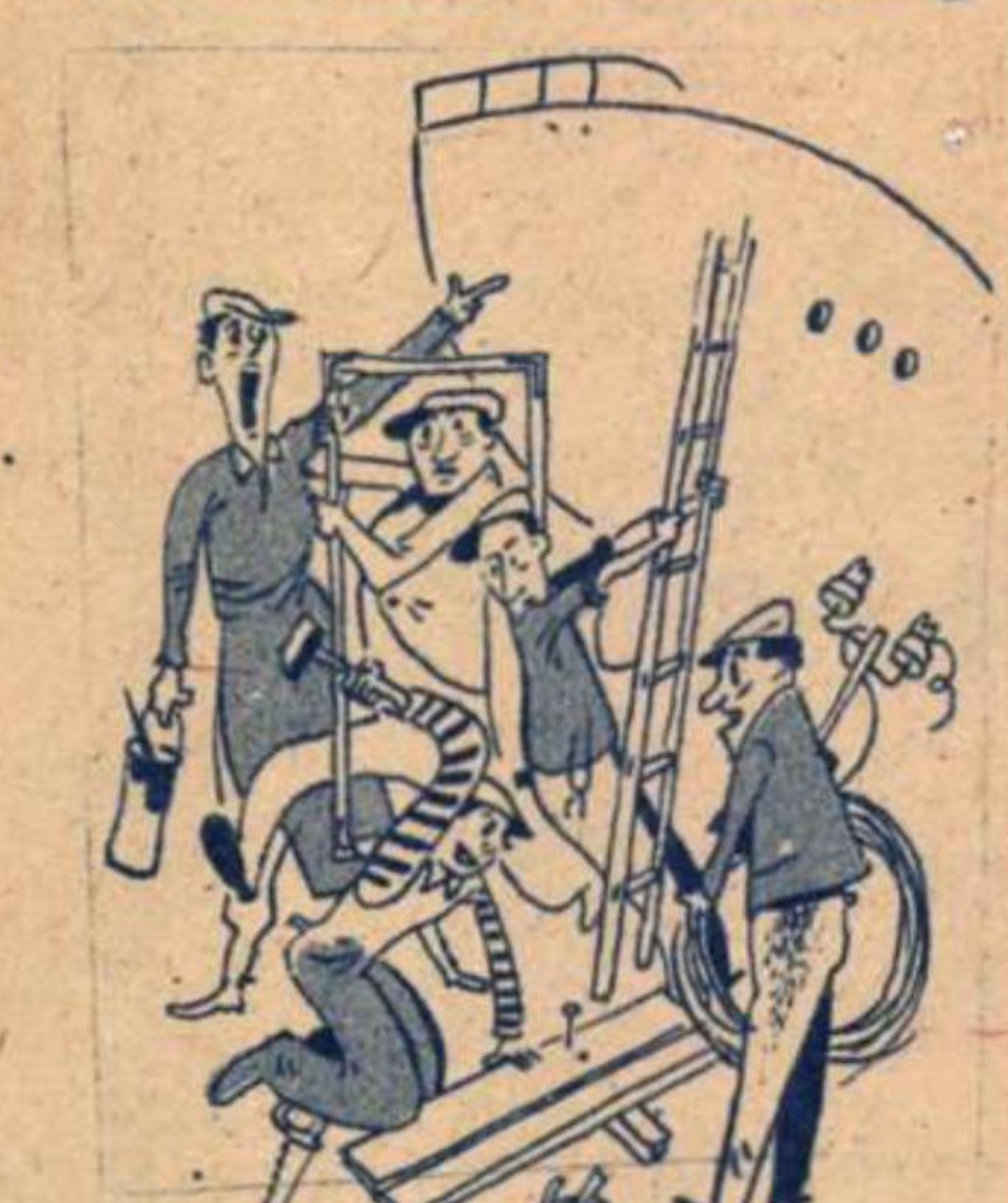

A rossz munkaszervezés következtében egymás sarkára lépnek a különböző szakmájú szakik. Festők, asztalosok, villanyszerelők, kovácsok vetélkednek egy talpalatnyi helyért.

Hajó a vizen

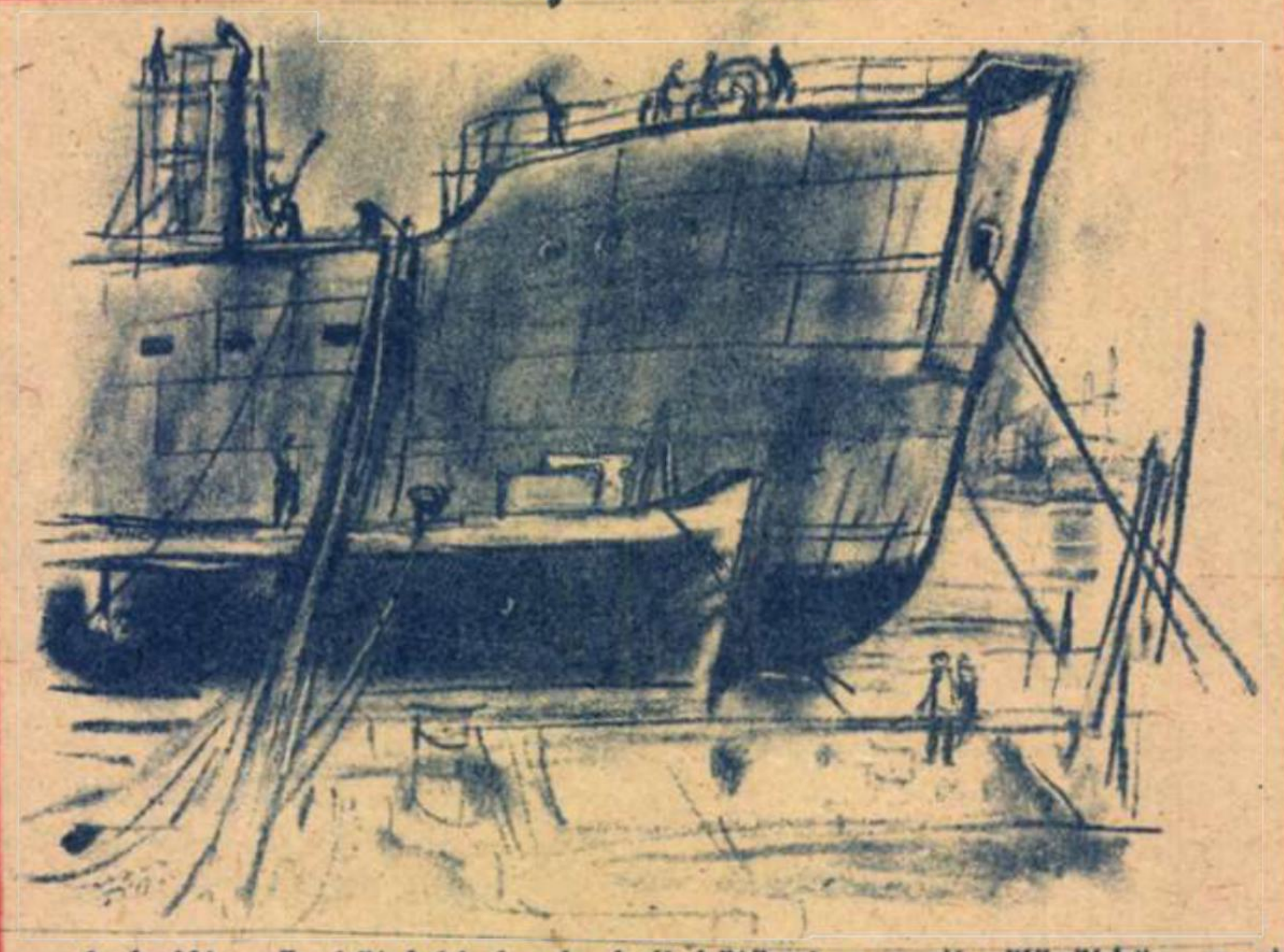

A hajót erős kötelekkel oda kell kötözni a parti cölöpökhöz, mert képes volna egyedül is nekivágni a vizeknek.

SZEGECSELŐK

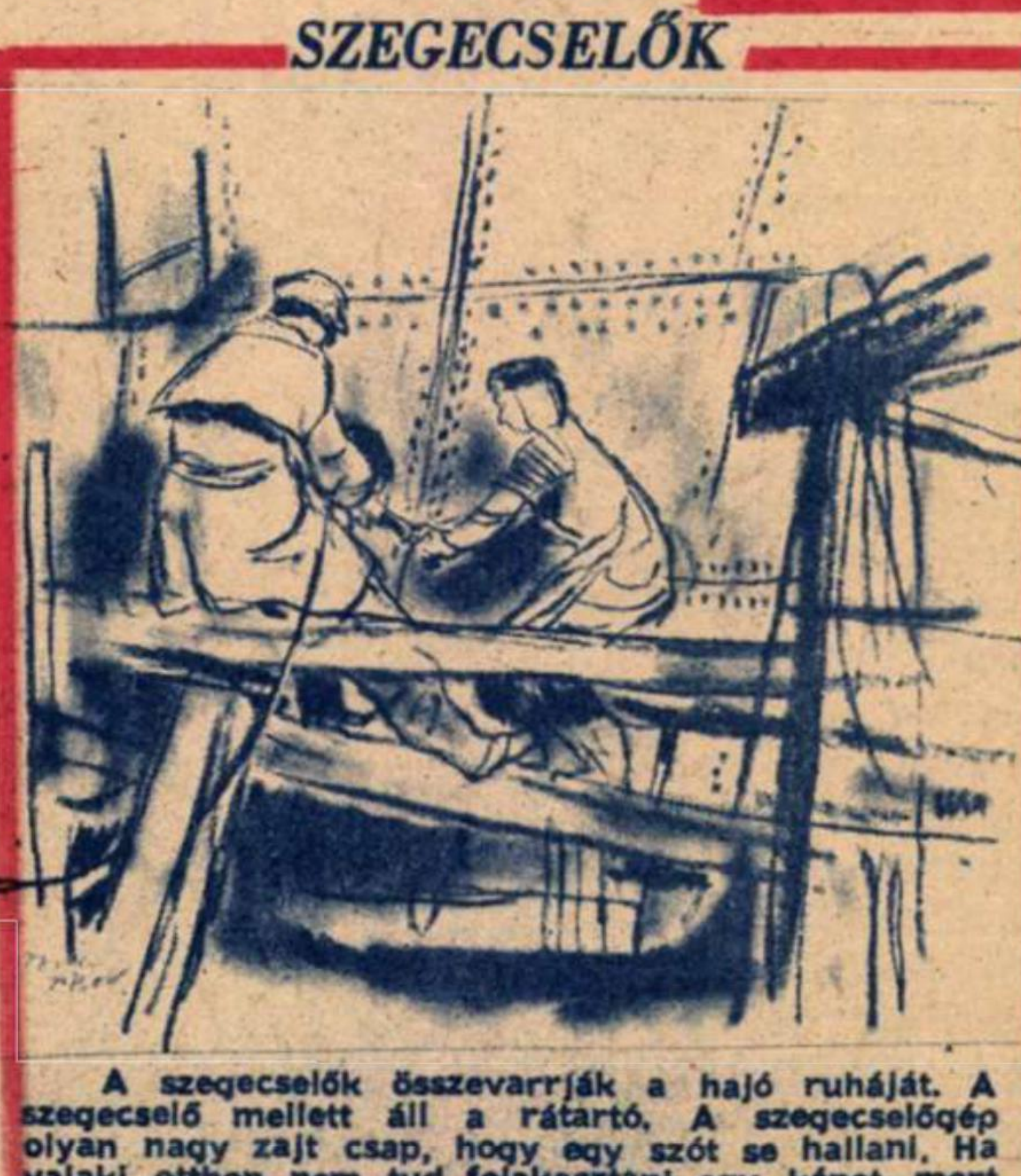

A szegecselők összevarrják a hajó ruháját. A szegecselő mellett áll a rátartó. A szegecselőgép olyan nagy zajt csap, hogy egy szót se hallani. Ha valaki otthon nem tud felakasztani egy képet, mert nem tudja beverni a falba a szöget, akkor csak szóljon nekik.

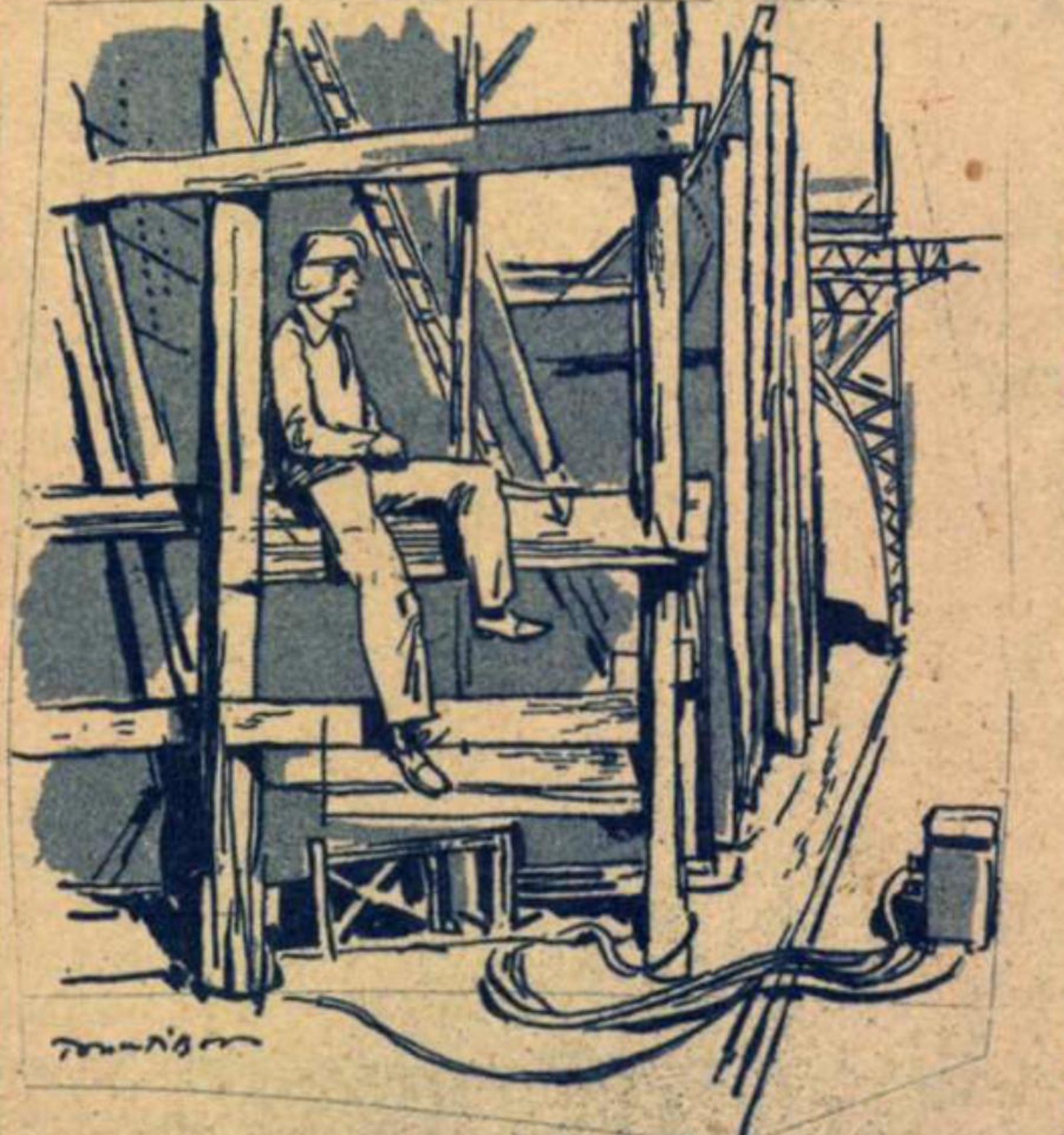

Ezt a srácot Békevári Istvánnak hívják és a foglalkozása: szögdugó. Jelenleg éppen a táj szépségeiben merül el.

Tessék válaszolni!

Miért nem törődnek a hajókovácsok az átképzősökkel? Talán féltik a tudományukat?

*

Miért nem szervezik meg rendesen a DISZ-tanulóköröket? Legutóbb csak egyetlenegy ember jelent meg, az is az előadó volt.

*

Miért nem szervezik meg a rendezvényeket? Legutóbb is egy helyiségben két értekezletet akartak tartani. Két előadó ült az emelvényen. Vajjon melyik győzött?

*

Miért kell a szegecselőknek sötétben dolgozniok? Hol vannak a villanyszerelők?

*

Miért búslakodik az egyik műhelyben két jókarban lévő fúrógép? Ugyanakkor a másik műhelyben égetően szükség volna két fúrógépre.

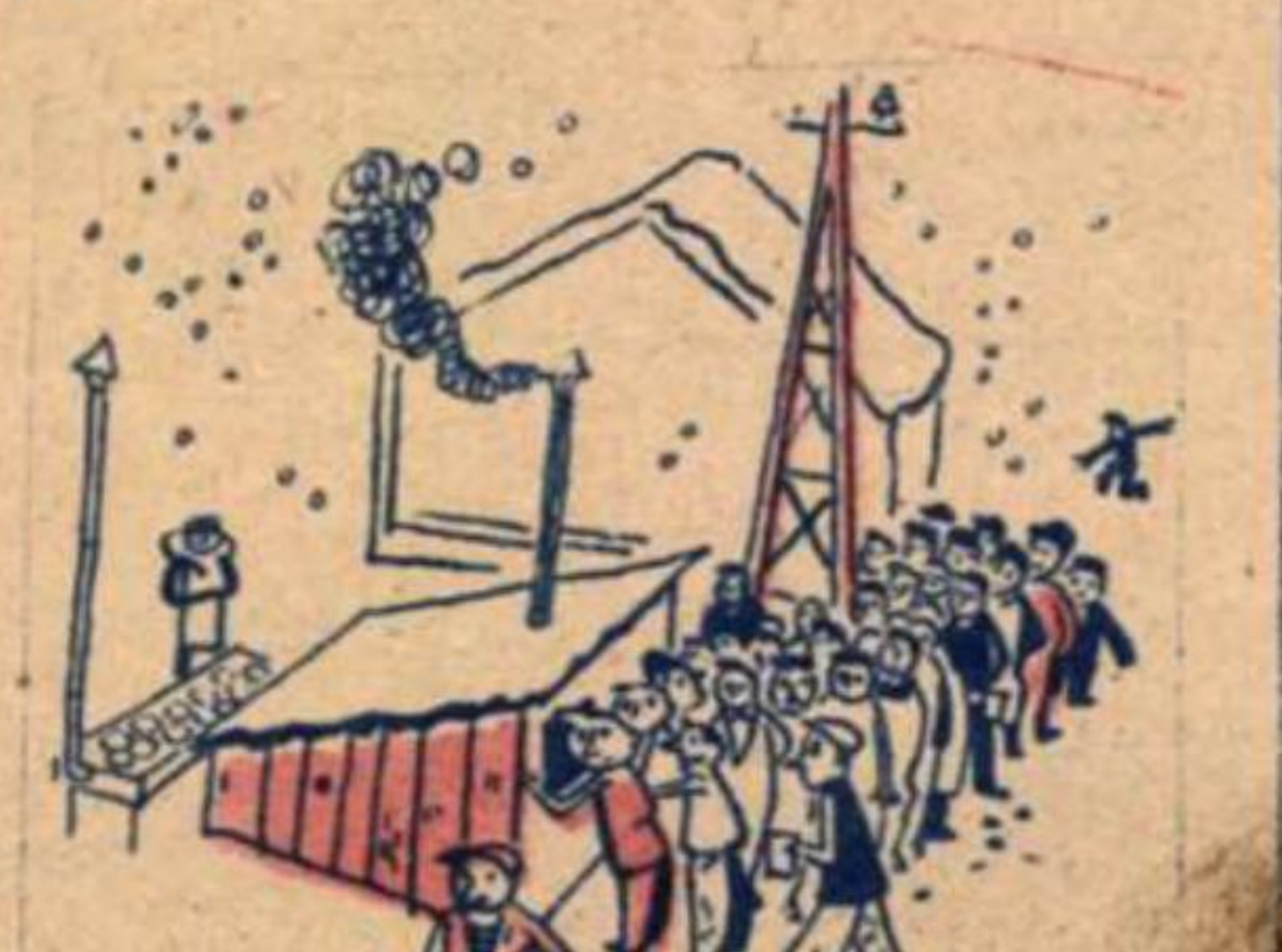

Ez itt a híres vándorbodega. Itt kapják a dolgozók a reggelit. Mindel reggel hosszú sor áll a bodega előtt. Egy bögre kávé mellett szépen eldiskurálgathatnak a napi eseményekről, az időjárásról ... és közben áll a munka.

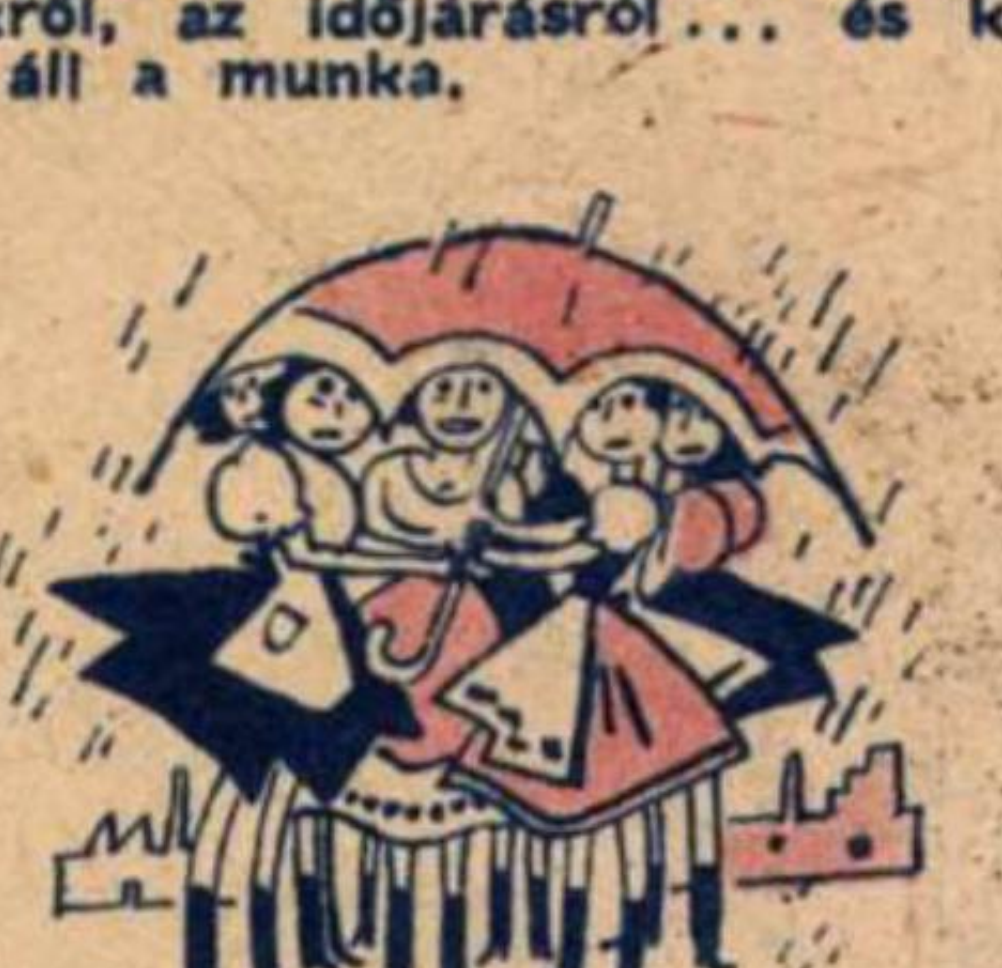

Ennyi kislányt egy ernyő alatt ritkán lehet látni. A Hajógyárban azonban igen. Ezek a kislányok a DISZ-tánccsoport tagjai és azért áznak az esőben, mert a gyárnak nincs kulturterme, nincs ahol próbálhatnának. Van ugyan egy ebédlő, de ott mindig értekeznek, gyűléseznek reggeltől napestig.

A Pesti Dobozgyárról szóló riportunkat legközelebbi számunkban közöljük.

A beküldött

tippszelvények

ugrásszerű emelkedésével együtt tovább emelkedett a nyeremény-alap!

*

3 forint **30** fillérért

még 11 találatra is 5250.– Ft-ot fizetett a TOTO

*

Még ezen a héten is indulhat a márciusi vigaszdíjban

VÁSÁROLJON TIPPSZELVÉNYT!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly